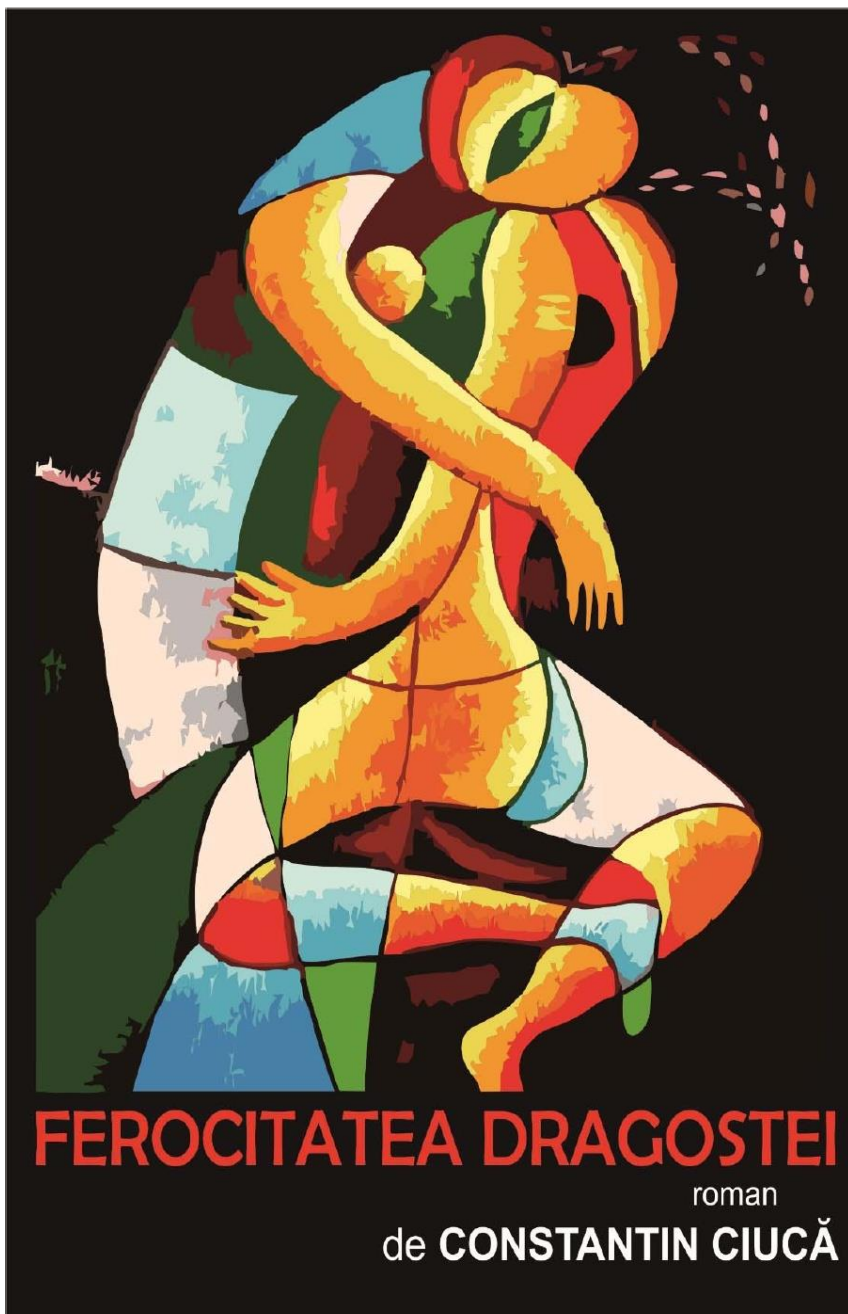

FEROCITATEA DRAGOSTEI

roman de

CONSTANTIN CIUCĂ

Partea I
HALUCINAŢIA DE A FI BĂRBAT

Capitolul 1

Mie Jeannot mi se părea de-a dreptul cretin.

Hăhăia din orice, iar când râdea, gura aia mare şi băloasă i se deschidea ca o gaură în corp prin care puteai să vezi cum i se mişcă omuşorul în gât, ca o râmă. Şi când râdea, făcea în colţul buzelor două bobiţe de spumă albă şi lipicioasă care îi rămâneau acolo şi după ce închidea gura, până se evaporau. Iar dinţi strâmbi că ai lui, care să iasă în afară pe sub buze chiar şi când stătea cu gura închisă, nu mai văzusem. Dacă aş fi fost mai solid, i-aş fi tras în fiecare zi un pumn peste bot să-i tacă dracului gura aia greţoasă din care dădea toată ziua, ţopăind pe lângă Kaniko sau Stupko ca să le cânte în strună şi să le intre în voie.

Doar când îl scotea la tablă la matematică, paraliza. Îi cădea falca şi amuţea, şi lua o faţă de om suferind cuprins de o uitare bruscă şi bolnavă. Nu scotea niciun sunet. Nimic. Doar se uita, ca o reptilă mută, când spre catedră când spre noi, cei din bănci, şi în timpul acesta rupea creta în bucăţi din ce în ce mai mici pe care le lăsa să îi cadă printre degete pe podea. Şi pe bucăţelele alea călcam noi în pauze când ne alergam unii pe alţii printre bănci şi o împrăştiam în toată clasa. Dacă se întâmpla să vii de afară şi vedeai duşumeaua mâzgălită, însemna că l-a ascultat pe Jeannot la matematică sau la fizică şi că reptila tâmpă nu

a zis nimic.

De fapt, multă vreme porecla lui Jeannot fusese „Reptilă”.

Însă abia seara, când ne trăgeam pe noi pijamalele albastre şi ne tolăneam pe paturile de fier din dormitor, puteai să îţi dai seama cu adevărat de cât de idiot era Jeannot. Să spui bancuri bune în pluton era mai important decât să fii bun la învăţătură. De fapt, era al doilea cel mai important lucru, după câte femei futeai. De bancurile pe care le spuneai şi de femeile pe care le futeai depindea tot respectul pe care îl aveai printre ceilalţi cadeţi. Iar respectul era important pentru că era parte a confortului tău de fiecare zi. Dacă spuneai multe şi bune, puteai să ajungi până acolo încât să fii servit din senin cu o ţigară americană fără ca măcar tu să o ceri.

Jeannot se băga să spună şi el bancuri dar bancurile lui erau atât de tâmpite că de ele nu râdea decât el singur. Ba chiar îl bufnea râsul înainte de a începe să spună bancul, ca şi cum ne avertiza că urmează să spună unul tare. „Du-te bă-n căcat cu bancurile tale de muiangiu retardat!”, îl beştelea Kaniko după ce Jeannot termina de spus bancul lui idiot. Numai că Jeannot hăhăia de fiecare dată cu gura până la urechi satisfăcut de propriul lui banc stupid şi chiar trimiterile insalubre la canalizare şi oralitate ale lui Kaniko i se păreau o reuşită.

Toată lumea ştia că fusese admis în Institut doar pentru că taică-su fusese coleg de şcoală militară cu generalul Cristais, comandantul nostru, căruia guşa îi atârnă peste cravată, până la decoraţii. Şi că din cauza asta, cam o dată la o lună, poate chiar mai des, el era primul care pleca în permisie.

Pe urmă, însă, lui Jeannot a început să i se spună „Muie”.

Şi asta pentru că într-o zi, Gibo, un gură-spartă idiot venit de prin câmpiile din Sud şi care, de prost ce era, îşi rupsese un dinte din faţă în baioneta puştii când deschidea o conservă de pateu, s-a dus în WC-ul companiei să îşi facă nevoile. Nimeni nu se complică să deschidă uşile de la spălător şi de la closet cu mâna, aşa că prostul ăsta de Gibo, pe care l-au şi exmatriculat câteva luni mai târziu de prost ce era, a tras la întâmplare un şut în uşa uneia din cabine. Zbang! şi uşa s-a deschis şi s-a dat de perete! Numai că înăuntru cabinei era Jeannot. În pielea goală. Pantalonii şi bocancii îi erau făcuţi grămadă pe ciment, lângă tron iar cămaşa agăţată într-un cui pe uşă. Dar el nu stătea pe tron cum stă fiecare dintre noi când îşi face nevoile. Jeannot era contorsionat într-o poziţie chinuitoare, ca de şarpe care voia să îşi

înghită coada. Şi care de fapt îi prinsese deja vârful în gură. Adică Jeannot se încovoiase atât de tare încât ajunsese cu vârful pulii pe buze şi încerca să şi-l sugă. Lui Gibo i-a căzut falca, de i se vedea dintele rupt, iar Jeannot a încremenit aşa, în poziţia aceea dureroasă, cu ea în gură. A fost un moment de paralizie comună în care Gibo se uita la Jeannot şi Jeannot se uita la Gibo şi niciunul din ei nu ştia ce trebuia să facă mai departe. Numărul acesta de contorsionism extrem, în finalul căruia Jeannot trebuia să se aleagă cu un orgasm împotriva firii, era cu totul şi cu totul ieşit din comun aşa că Gibo, judecând situaţia cu creierul lui de broască, a luat-o repede la fugă spre dormitoare şi după două secunde ne-a trezit pe toţi şi ne-a spus, şuierând prin locul de unde îi lipsea dintele, ce făcea Jeannot în baie. Şi am început să ne tăvălim toţi pe jos de râs. Luat de râsul celorlalţi, am râs şi eu, dar, sincer, nici nu ştiu de ce. Pe mine mai mult m-a mirat decât m-a distrat ce spunea Gibo. Şi pe urmă, m-a speriat. Nu atât poziţia aceea din care putea să îşi rupă spinarea mă amuza, cât mă intriga şi mă uluia dorinţa lui Jeannot de a-şi lua scula în gură. De ce să vrea să facă asta, mă gândeam? Pentru că mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap aşa ceva. Şi, din câte ştiu eu, te gândeşti la ceva numai atunci când îţi place acel ceva sau când ai nevoie de el. Sau când ţi-e frică de acel ceva. Trebuie că îi plăcea. În fine, cu toate că la prima vedere părea apocaliptică, acrobaţia asta stranie a lui Jeannot nu a avut cine ştie ce urmări în grupul nostru de băieţi, alta decât că lui Jeannot i-a rămas numele de „Muie”. Câteva zile după întâmplarea asta, Jeannot a hăhăit mai puţin şi mergea mai mult cu ochii în pământ, dar în cele din urmă s-a obişnuit şi el cu noua lui poreclă şi cu situaţia, iar lucrurile au intrat în normal. Gruda, cel care făcea socoteli în somn şi trăgea concluzii la momentele importante din viaţa plutonului, a zis că autoerotismul lui Jeannot, deşi neobişnuit, la urma urmelor se încadra la masturbare. Un căcănar de labagiu în gură, a spus el, şi toată lumea a dat din cap în semn că da, cam asta era. Iar masturbarea, deşi nu era încurajată explicit, era tolerată de toată lumea ca ceva de la sine înţeles. E adevărat că era privită ca o slăbiciune şi de aceea nu se vorbea despre ea altfel decât în zeflemea. Adică, bă, labagiule, dă, mă, şi mie o ţigară!

În ziua aceea de aprilie, toate cele şase ferestre ale dormitorului erau deschise şi, pentru că uşa nu se mai închidea bine din cauza unei umflături din parchet, perdelele fluturau în curentul de aer. Fiecare îşi făcea de lucru după cum îl tăia capul pentru că eram în cele două ore

de odihnă după masa de prânz la care nr. dădea voie regulamentul. Unii moţăiau lungiţi pe paturile de fier, alţii stăteau cu ochii deschişi în tavan, alţii răsfoiau o carte. Tocmai primisem o scrisoare de acasă şi mă chinuiam să descifrez scrisul cu litere mari şi aplecate mult spre dreapta al tatii, prin care îmi spunea să fiu supus şi ascultător ca să nu îi fac de râs pe acolo printre străini. Era o după amiază ca oricare alta şi nimic nu prevestea întâmplarea aceea bizară şi fără înţeles la care urma să fim martori fără să vrem.

Jeannot îşi făcuse rost de o pereche de pantaloni de trening roşii şi de nişte bascheţi albi şi nu avea stare deloc. Făcea ture pe parchetul dintre paturi scârţâind din tălpile de cauciuc şi se uita la bascheţi cu o admiraţie tâmpă. Iar şi iar. Alerga un pic, scârţâia din tălpi, se oprea şi se uita în jos la bascheţii lui şi hăhăia. Apoi mai alerga puţin şi iar se uita la bascheţi şi se admira. Şi treningul şi bascheţii erau neregulamentari pentru că în Institut era interzis să ai sau să foloseşti orice fel de haine civile. Până şi chiloţii, lungi până la genunchi, pe care îi purtam pe sub pantalonii de instrucţie, tot din efectele Institutului veneau. Nimeni nu avea alte haine decât uniforma militară, cu vipuşcă şi epoleţi şi cu nasturi metalici bombaţi care trebuiau să lucească în lumina soarelui de dimineaţă şi de aceea îi lustruiam seara cu Sidol. Cine nu avea Sidol îi lustruia cu pastă de dinţi, deşi, puteai să-i freci până-ţi venea acru că tot nu ieşeau la fel ca atunci când îi dădeai cu Sidol. De fapt, să posezi, să tăinueşti, să depozitezi sau să împrumuţi haine civile, era una dintre cele mai grave abateri pe care o putea comite un cadet şi pentru care puteai să zbori rapid din Institut cu o mie de tinichele de coadă. Se presupunea că dacă ai haine civile, ai de gând să sari gardul şi să pleci la băutură sau cine ştie pe unde, fără să fii observat şi oprit de patrule. Era vai de capul tău şi al familiei tale dacă erai prins. Se încadra la Dezertare şi la tot ce însemna asta.

— Mai stai mă-n pula mea la un loc că nu pot să citesc din cauza ta, i-a strigat Kaniko oprindu-se din răsfoirea revistei de arte marţiale. Ce dracu' te-a apucat?

Pe Jeannot însă îl luase un fel de o nebuneală. S-a oprit brusc din alergarea lui printre paturi chiar la capătul intervalului, s-a întors cu faţa spre tot dormitorul şi, în loc de răspuns, ne-a pus la toţi o întrebare pe cât de neaşteptată, pe atât de sinistră.

— Mă credeţi că eu pot să ies pe fereastră?

Şi întrebând asta îi căuta din ochi privirea lui Kaniko.

— Ce să faci, mă? îl întreabă Stupko care era chiar lângă el.

Jeannot râde. Hăhăie!

— Să ies pe fereastra din stânga și să intru înapoi pe fereastra din dreapta, zice el și arată, pe rând, cu mâna înspre cele șase ferestre.

— Du-te, bă-n mă-ta, de idiot! Ce ai? Ai înnebunit?

Trebuie că se întâmplase ceva cu Jeannot, pentru că dormitorul nostru e la etajul cinci, în Clădirea Comandamentului, iar camerele sunt atât de înalte încât, puse unul peste altul, Comandamentul face cât un bloc cu zece etaje. Vocea înadins îngroșată a lui Stupko, care își dă în fiecare seară cu Juvenal pe coșurile de pe față și se chinuie să pară matur, l-ar fi intimidat pe oricare altul. Dar nu și pe Jeannot, în după amiaza aceea. Hăhăie în continuare.

— Punem pariu că pot?

— Poţi pe mă-ta! zice Kaniko scârbit de tâmpeniile lui.

Numai că Jeannot, deşi râde, nu glumeşte. Se apropie de fereastra din stânga iar noi ne uităm la el cu un început de stupoare care ne îmbolnăveşte, pentru că ceea ce vrea el să facă nu are niciun rost şi nicio legătură cu viaţa noastră. Sau cu ceea ce se întâmplase până în clipa aceea în dormitor. E ora noastră de program de voie. Din senin, Jeannotul ăsta urât și cretin vrea să rupă curgerea simplă a după amiezii cu o scamatorie absurdă și periculoasă pe care nu i-a cerut-o nimeni.

— Muie, stai mă dracului la un loc! Ce mă-ta te-a apucat? ridică la el vocea Kaniko, zeflemist. Vrei s-o mierlești?

Jeannot însă ajunge la fereastră, se apucă cu mâinile de tocul geamului, se trage cu putere, și, dintr-odată e în picioare pe pervaz, proiectat pe cer în cadrul de lemn al ferestrei deschise. Ca într-o ramă de fotografie.

— Băi, dobitocule, dă-te mă jos de acolo, ce dracu' te-a apucat? strigă la el Mase, un tip studios și atletic, care are toate șansele să ajungă șef de clasă.

Jeannot însă, dintr-un motiv ştiut numai de el, s-a transformat în cu totul altceva decât ştiam noi că era până atunci. Cred că se simte erou și nu vrea să își rateze momentul glorios din cadrul ferestrei. Simt cum mă ia ameţeala numai uitându-mă la el, pentru că eu am rău de înălţime chiar și atunci când văd blocuri înalte la televizor. Stă în picioare la mijlocul pervazului, pe jumătate acoperit de perdeaua transparenta care flutură peste pieptul lui, și-a ridicat mâinile în

lateral ca să ne arate că nu se mai ţine de nimic şi hăhăie. Şi chiar nu se ţine de nimic. E în echilibru pe pervazul ferestrei de la etajul cinci al Comandamentului şi hăhăie de parcă tocmai ar asista la un film cu Stan şi Bran care îl distrează grozav. În spatele lui e soarele de toamnă, mare, roşu, aproape rece, pe care pare că se sprijină. Şi dedesubt, cinci etaje mai jos, pavajul de piatră al aleii pe care dimineaţa toate plutoanele defilăm în pas de gâscă pentru onorul Comandantului.

— Ce te-a apucat, Muie? îl întreabă Kaniko mirat de-a binelea, ridicându-se într-un cot şi uitându-se de la el cu un zâmbet de îndoială. Ai înnebunit? Vrei să zbori ca tac-tu?

Jeannot hăhăie şi dă din cap în semn că da, vrea să zboare cu reacţie şi sare pe pervazul ferestrei când într-un picior când în celălalt ca într-o alergare pe loc. Se mai uită din când în când, pe furiş, la bascheţi şi, nu ştiu de ce, la unghiile lui. De pe perdeaua ferestrei i-a rămas o scamă albă pe pantalonii lui roşii de trening. Se opreşte puţin, apucă scama între degete şi o aruncă spre în afară. Scama puteşte luată de curent. Apoi dă iar din mâini ca din aripi. Perdeaua se înfăşoară şi se desfăşoară de pe corpul lui odată cu curentul uşii. Acum nu mai râde nimeni de el. Acum râde el de toată lumea şi asta îl dă un curaj absolut cretin de care nu are nimeni nevoie.

M-a luat ameţeala. Mă aşez pe marginea patului şi mă uit prostit la Jeannot, incapabil să înţeleg ceva sau să fac ceva. Ştiu că este un dobitoc dar nici măcar pentru un dobitoc ca el pervazul ferestrei de la etajul cinci nu e un loc potrivit.

Şi în clipa următoare, spre groaza tuturor, Jeannot face un pas lateral pe partea din afară a pervazului şi dispare în spatele zidului dintre ferestre.

Dormitorul a înmărmurit. Jeannot nu se mai vede. E pe cornişa mică de afară, dintre ferestre.

Dar după cinci secunde groaznice, Jeannot apare în cadrul ferestrei următoare ţinându-se cu mâinile de zid şi râzând cu gura până la urechi. Toată lumea se relaxează brusc şi îl înjură de familie şi de muie.

— Băi, dobitocule, dă-te, mă în mă-ta, jos de acolo!

Jeannot hăhăie.

— V-am spus că pot?

— Poţi, Muie, bravo ţie, dar acum hai încoace că avem ceva treabă, zice Stupko cu vocea lui îngroșată.

— Băi, v-am spus că pot? întreabă el din nou, mai tare, de parcă prima dată noi nu am fi auzit.

— Poţi mă, dobitocule, sigur că poţi! Dar hai, dă-te jos că poate te vede Floka de afară şi ne fute pe urmă pe toţi o săptămână cu salt înainte.

Jeannot dă din cap în semn că nu, nu vine. Şi râde de se prăpădeşte.

— V-am spus că pot!

Face un pas lateral şi dispare din nou.

Aerul dormitorului devine toxic. Apare în cadrul următoarei ferestrei. Dintre canaturile ei, ca de pe o scenă, cu zâmbetul ăla idiot pe faţă, face o plecăciune către publicul din dormitor şi îşi înfăşoară, ca o cadână ruşinoasă, umerii cu o parte a perdelei.

Pare complet cretin.

— Băi, mergeţi unul şi anunţaţi-l pe Floka, șoptește Trafin, tipul cu buza de sus mult ieşită în afară care vrea cu tot dinadinsul să înveţe să facă gigantica la bară fixă. Du-te, Suliţaşule!

Suliţaşul o ia la fugă în jos pe scările lustruite şi alunecoase, în papuci, cu suliţa în mâna dreaptă. Biroul Domnului Floka e undeva pe lângă infirmerie, pe aleea cu brazi argintii, de unde se ridică şi poşta pentru cadeţi. Când vine poşta e bătaie mare acolo, fiecare aşteaptă cu sufletul la gură să vadă dacă i-a scris cineva şi se înghesuie să fie cât mai aproape de geamul prin care Oase strigă numele şi împarte plicurile.

Jeannot întârzie să apară la următoare fereastră.

Aşteptăm cu sufletul la gură dar niciunul dintre noi nu are curajul să se mişte sau să facă ceva. Kaniko şi-a ţuguiat buzele şi a început să fluiere uşurel.

Jeannot apare în cadrul ferestrei următoare.

Un oftat de uşurare mişcă aerul dormitorului.

— Dă-te mă-n pizda mă-tii jos de acolo! auzi, Jeannot? Dă-te jos! Vino încoace chiar acum! E un ordin!

E Stupko, comandantul de pluton.

Jeannot nu mai râde la fel ca la celelalte ferestre ci îşi suge un deget. S-a agăţat în ceva, îi sângerează buza de jos iar pe faţă are două zgârieturi de-a latul obrazului.

— Băi, Muie, vezi că ţi-a dat borşul la gură, zice Kaniko uitându-se la Jeannot cu capul lăsat într-o parte. Apoi, parcă până şi el

puţin îngrijorat, zice:

— Hai, dă-te jos de acolo, gata, ne-ai convins! Dă-te-n pula mea jos că uite, Cârlig s-a căcat deja pe el de frică.

Luat pe nepregătite, Cârlig sare în sus.

— Cine s-a căcat, mă, pe el?

Cârlig e cel mai scund şi slăbănog din tot plutonul. Dar îi sare ţandăra din orice şi are tot timpul o faţă supărată de parcă tocmai a luat una în bot.

— Cretin sinistru, face Cârlig către Kaniko.

Dar Jeannot nu coboară. Îşi scoate degetul din gură şi se apucă cu mâinile de perdea. Râde iar, deşi are bărbia plină de sânge. Nu zice nimic, doar râde. La fel cum face când îl scoate la tablă. Suntem toţi prinşi într-o uluială nesănătoasă şi într-o ameţeală groaznică, de parcă dormitorul e o tiribombă care se învârteşe cu repeziciune.

Şi în momentul următor Jeannot face din nou un pas lateral şi dispare. E a cincea fereastră şi din momentul acela, ceea ce era o după amiază obişnuită, devine, brusc, o teroare colectivă. În aerul din dormitor e o tensiune care curentează la fel ca cea electrică. Îmi bate inima de parcă mă aleargă un animal. Îl aşteptăm pe Jeannot cu sufletul la gură, să apară la următoarea fereastră.

Dar Jeannot nu mai apare.

Întârzie.

— Ce pizda mă-sii face dobitocul ăsta? Să vezi ce-i trag una în botul ăla al lui de muiangiu! izbucneşte Stupko.

Şi în momentul acela se ridică şi se duce către ultima fereastră pe care a dispărut Jeannot. Acum îl urmărim cu toţii pe Stupko. Mase şi cu încă vreo doi vor să se apropie şi ei de geam dar Stupko le face semn cu mâna în spate să nu se mişte, să rămână pe loc. Stupko a scos capul pe fereastră. Se întâmplă ceva acolo afară. Jeannot nu mai apare. Stupko se uită în lateral şi s-a schimbat la faţă. I se aude glasul, calm, liniştit.

— Hai, Jeannot, vino înăuntru.

Niciun răspuns. Nicio mişcare.

— Hai, zice Stupko din nou. Ţine-te de iederă şi hai, mai fă un pas.

Dar Stupko e galben la faţă şi nasul lui coroiat, aşa cum îl văd eu din profil, pare că s-a coroiat şi mai mult.

Iar în clipa următoare se aude o hârşâială, un fel de frecare, un

urlet animalic şi în câteva fracţiuni de secundă o bufnitură puternică undeva jos, pe pavajul de piatră.

Jeannot a căzut.

Ne aruncăm la ferestre să vedem ce s-a întâmplat. De sus de la ferestre, încălecaţi unii peste alţii, îl vedem jos pe Jeannot, jos pe pavaj. E întins într-o rână, cu o mână sub el, cu cealaltă răsucită spre spate. S-a fărâmat tot peste piatra cubică. O balta de sânge creşte în jurul lui şi îi desenează încet încet pe piatra aleii, roşu închis, conturul trupului.

Capitolul 2

— Băi, băi, atenţie, vine Haşdoio!

Asta înseamnă că trece profesoara de chimie pe platou. Asta e porecla ei. E într-o bluză dintr-un material moale şi transparent, prin care i se vede conturul sutienulu şi are un mers grozav de frumos. Fustiţa galbenă, scurtă până la o palmă deasupra genunchiului, e largă şi flutură de zici că la fiecare pas o s-o i-o ridice vântul şi o să i se vadă chiloţii. Dacă îi are. Eu îmi doresc teribil să nu aibă chiloţi pe dedesubt şi, după câte schiţe cu curul ei umplu pereţii cabinelor de toaletă din Blocul de învăţământ, sunt convins că şi ceilalţi ar vrea la fel. Ne-am oprit să o aşteptăm să treacă şi să o salutăm. Aşa ne obligă regulamentul dar în cazul ei o facem doar ca să o vedem de aproape şi să îi respirăm izul de femeie tânără pe care îl lasă în urma ei. Ea trece pe lângă noi şi în momentul în care ne ducem mâinile la bonetă şi îi dăm salutul milităresc, ea se întoarce spre noi şi ne zâmbeşte cu multă prietenie. E minunată! Doamne ce aş mai fute-o! Dumnezeule! Ne uităm la ea cum se depărtează şi ochii tuturor sunt aţintiţi drept în curul ei care culisează încoace şi încolo, mecanic şi fermecător. Dispare pe treptele Blocului de învăţământ lăsându-ne pe toţi cu o durere între picioare care ne îngreunează la mers.

Stupko, care are multe femei la activ, îşi revine primul din forma asta particulară de transă colectivă şi, după ce îşi îngroaşă iar vocea, se întoarce spre noi şi ne zice la toţi:

— Ce pula mea vă uitaţi, mă, aşa? N-aţi mai văzut un cur de maimuţă? Hai, toată lumea pe teren la exerciţii!

Adevărul este că aşa cur de maimuţă nu am mai văzut. E un cur super, super, super!

Super!

Doar că e imposibil de determinat prin mijloacele obişnuite de analiză şi deducţie, sau chiar ştiinţifice, dacă curul dumnezeiesc al domnişoarei de chimie a avut, în schema cerească a acelei dimineţi aiuritoare de mai, vreo influenţă asupra lucrurilor incredibile care urmau să se întâmple la numai câteva minute după trecerea ei pe platou.

În spatele Blocului de învăţământ, pe o platformă imensă de zgură cărămizie fărâmiţată mărunt şi întinsă netedă ca-n palmă, sunt marcate cu linii albe de var două terenuri de handbal, unul de baschet, unul de tenis, iar de jur-împrejur, pe margini, fixate cu şuruburi care pătrund adânc în pământ, sunt tot felul de aparate de gimnastică. Bare fixe pe care poţi să faci tracţiuni în braţe sau să te să te dai peste cap pe ea până te ia ameţeala, paralele galbene din lemn, lustruite, la care ne lucrăm mai ales braţele şi umerii, saci de box în care să dai până cazi lat, frânghii de căţărat ca maimuţele, gantere de tot felul de mărimi şi greutăţi… Când avem puţin timp liber, sau la sfârşit de săptămână, venim aici să facem exerciţii şi să tragem de fiarele astea în toate părţile; şi când terminăm, fiecare merge la oglinzile din spălător să se uite pe furiş dacă i s-au mai mărit muşchii. Dacă se transformă, adică, în bărbat. În sculă ţeapănă, adică.

— Hai, Peng, fă-ne câteva figuri. Poate învăţăm şi noi ceva până la urmă.

— Astăzi fac şi eu gigantica! zice dintr-odată Trafin, hotărât.

— Du-te bă de aici, face Suliţaşul, la mişto.

— Punem pariu?

— Punem!

Suntem vreo şapte. E duminică şi asta înseamnă că avem toată ziua la dispoziţie, fiecare să facă ce vrea cu ea. Unii sunt prin dormitoare şi moţăie cu vestoanele descheiate, alţii bat o minge pe alee unde au marcat cu creta pe asfalt un fel de teren, alţii scriu scrisori către părinţi sau prieteni. Noi ne facem de lucru aici lângă bara asta fixă de oţel, flexibilă şi strălucitoare. Pe partea unde e frecată de palmele celor care s-au tot agăţat ţi s-au frecat de ea de-a lungul timpului, e lucioasă ca argintul. În faţa ei este groapa de nisip unde se fac aterizările iar dincolo de groapă sunt două bare paralele dintr-un lemn tare şi lustruit pe care la orele de gimnastică facem de figuri acrobatice şi de forţă.

— Băi, tată, bă, ce bună e, mă, asta de chimie, face Suliţaşul

dezbrăcându-şi vestonul subţire de la uniforma de vară şi aruncându-l, cu ciudă, pe iarbă. Pe urmă îşi desface şi nasturele de la gât al cămăşii şi mai zice o dată: Crimă!

— Ia zi, cum ai fute-o? îl întărâtă Gibo şi mai mult.

Suliţaşului însă, Gibo i se pare un idiot. Aşa că se întoarce spre el şi îi descrie cum ar fute-o, dar fără prea multe detalii. Consideră că acestea sunt lucruri prea personale ca să i le spună oricărui prost.

Îi spunem Suliţaşul pentru că are părul creţ şi e negricios la faţă iar buzele îi sunt groase şi fălcile bucălate. Arată exact ca unul dintr-un trib din ăla din Africa care umblă prin junglă în curul gol şi vânează maimuţe cu suliţe de lemn şi sarbacane otrăvite. La început nu prea i-a convenit, că e băiat de oraş, dar când a înţeles că nu mai avea cum să scape de ea, şi-a luat porecla în serios şi şi-a făcut o suliţă pe care o poartă peste tot după el. Îşi respectă adică arma, aşa cum se cuvine să facă un luptător. E un pic mai groasă decât degetul meu mare de la mână şi un pic mai lungă decât este el de înalt. Seamănă mai degrabă cu un băţ de schi cu rotiţa de jos cu care te sprijini pe zăpadă, scoasă. Habar nu am unde a găsit un băţ atât de lung şi potrivit, cred că l-a şterpelit de pe undeva, dar asta e treaba lui. Acum sunt nedespărţiţi. A ascuţit-o atât de bine încât poate străpunge cu uşurinţă un om, iar în şanţul subţire pe care i l-a crestat cu baioneta de jur-împrejur, imediat sub vârf, i-a potrivit un şnur împletit din trei fâşii subţiri de piele şi care, la capăt, are prins în împletitură o bucăţică de mătase roşie. Arată ca din recuzita unui studio de filme documentare. Iar la mijlocul ei, tot cu vârful baionetei, a scrijelit nişte cuvinte luate din manualul de latină deşi el la latină e bâtă. „Amor vincit omnia”. Adică habar nu are ce a scris.

Însă ceea ce i-a făcut porecla definitivă a fost faptul că Domnul Floka, printr-o excepţie de care eu nu l-aş fi crezut niciodată în stare, i-a permis să îşi includă suliţa în echipamentul personal de instrucţie şi de luptă. „Orice armă este bună, a spus el, dacă cu ea ştii şi poţi să îţi ucizi duşmanul şi să îţi aperi camaradul”. La cursuri, Suliţaşul stă în rândul de bănci de lângă perete iar suliţa o ţine lângă el, rezemată de tocul unei ferestre, mereu la îndemână, pentru orice eventualitate. Unii profesori au strâmbat din nas, miraţi, alţii au zâmbit amuzaţi. Până la urmă s-au obişnuit toţi cu prezenţa suliţei şi nu mai deranjează pe nimeni. Pentru unii ea reprezintă iminenţa unui conflict armat. Pentru alţii doar persistenţa unei copilării trăită prin benzi desenate. Doamna

Badda, când se plimbă printre bănci dând ameţitor din şoldurile ei peste care e mulată rochia de flanel, rămâne uneori cu ochii aţintiţi asupra suliţei minute întregi în timp ce ne vorbeşte despre determinările sociale ale evoluţiei societăţilor primitive.

Sau poate că în timpul ăsta doar se uită pe fereastră.

Ne dăm toţi vestoanele jos şi rămânem doar în cămăşile albastre de bumbac şi pantalonii subţiri de doc.

— Ia zi, Cârlig, ai fute-o şi tu pe Haşdoio? îl întreabă Kaniko, la mişto.

Dar Cârlig, pentru că întrebarea aceasta îl intimidează mai mult decât poate el suporta, nu zice nimic. Zâmbeşte enigmatic şi se uită peste gard, spre munţii din depărtare, să nu îi vadă nimeni ochii.

E o zi minunată.

Stolul de porumbei, care s-a cuibărit în podul ţuguiat al Blocului de învăţământ, tocmai şi-a luat zborul şi trece acum fâlfâind peste capetele noastre ca o escadrilă de avioane în miniatură. Dincolo de gardul înalt care înconjoară Cazarma, păzit din sută în sută de metri de santinele cu AKM-uri negre în spinare încărcate cu muniţie de război, se văd munţii şi crestele lor încă înzăpezite. Peste vreo două săptămâni o să ne vină rândul să intrăm şi noi în gardă. Să fim, adică, chiar noi santinele în posturile de pază.

Penga bagă mâinile în cupa metalică de lângă bară în praful alb cu care îşi acoperă palmele şi degetele de parcă le-ar fi băgat până la încheieturi în lapte. E oxid de magneziu. Nu ştiu la ce e bun dar am văzut că toţi gimnaştii îl folosesc. Deşi e mic de statură, pe braţele lui muşchii alunecă în sus ca nişte vieţuitoare care îi trăiesc sub piele şi din care el îşi trage puterea de gimnast. Se agaţă de bară şi începe să facă tot felul de ridicări şi îndoiri, de balansuri şi răsuciri. Ne uităm la el încântaţi de uşurinţa şi de eleganţa cu care se mişcă. Undeva în adâncul sufletului, îl invidiez. Cred că fetele cad pe spate când îl văd.

— Hai, Gigantica! strigă Trafin la el ca să îl stimuleze.

Şi într-adevăr, după încă câteva mişcări pregătitoare, Penga începe să facă balans, din ce în ce mai mare şi apoi, brusc, dintr-o zvâcnitură puternică a picioarelor, se ridică deasupra barei, drept ca o lumânare, şi de acolo, adus de gravitaţie, vine rapid în jos şi începe să se învârtească în jurul ei. Pare o elice umană ataşată la aparatul acela de gimnastică. E grozav de spectaculos. Ne uităm la el cu gurile căscate. O face cu atâta uşurinţă încât ai crede că e floare la ureche. Se

învârteşte de vreo zece ori, apoi, după ce îndoaie puţin genunchii, din viteza aia de elice, dă drumul la bară, face o tumbă prin aer şi aterizează în nisip, pe vine, cu mâinile drepte în lateral.

Perfect!

Aplaudăm.

— Super, face Cârlig, zâmbind cu gura până la urechi. Bravo!

— Faci şi tu câteva? îl întreabă Kaniko, la mişto.

— Du-te bă dracului, de şmecher pros! zice Cârlig, enervat.

Râdem. Cârlig s-a supărat. Penga zâmbeşte şi îşi scutură palmele de praful de magneziu.

Ziua e minunată.

Trafin e hipnotizat. Falca de jos, care oricum îi iese în faţă ca la oligoferni, i-a ieşit acum şi mai mult. Se uită la el idolatru vrăjit de o invidie care îl stimulează şi îl pune la lucru. Îşi ridică manşetele până la cot, îşi bagă mâinile în castronul cu oxid de magneziu, le freacă bine şi se pe urmă sare un pic şi se agaţă de bară. Nici nu îi este greu pentru că e cu un cap mai înalt decât Penga. S-ar potrivi mai bine cu Laure cel îndrăgostit la volei sau cu Renato cel Frumos la baschet. Dar lui nu îi place decât aici, la gimnastică.

— Facem pariu că o fac?

— Băi Mafă-Trafă-Cur-de-Girafă, eu nu-nţeleg de ce eşti tu aşa de prost şi tot vrei să te învârteşti pe fierul ăla. Tu nu te uiţi la tine cum arăţi? Las-o dracului de sârmă, poate cazi de acolo şi-ţi rupi gâtul, zice Kaniko, amical, dar fără să-şi abandoneze cu totul tonul de şmecher.

— Lasă, bă, omul să-şi facă damblaua, ce-ai tu cu el? Mai bine uită-te la tine cum arăţi, îi răspunde Cârlig, din senin.

— Adică ce vrei să zici, băi, Fute Găini? Cum arăt?

— Ca un maimuţoi păros şi needucat, răspunde Cârlig, curajos. Kaniko e plictisit. Face un gest de lehamite.

— Când o să-ţi fută maimuţoiul ăsta una în mecla aia de peşte congelat ai să vezi tu ce înseamnă educaţia.

Cârlig e singurul din tot plutonul care nu înjură. Se înroşeşte la faţă a un rac fiert şi face nişte semne din degete. Şi, înroşindu-se, înghite în sec şi se învârteşte pe loc.

Trafin s-a prins de bară şi a început să îşi facă balans. Din ce în ce mai tare, ajunge din ce în ce mai sus. Ne uităm cu toţii la el. Se ridică în faţă până aproape de orizontală, vine înapoi pe spate descriind un arc de cerc de 180 de grade. Apoi vine iar în faţă şi, cu un zvâcnet

puternic, își aruncă dintr-odată picioarele în sus și, spre surprinderea noastră, reușește să treacă peste bară. O dată. Și încă o dată.

Face Gigantica!!!

Aplaudăm cu toții, strigăm, chiuim, bucuroși de reușita lui.

— Bravo Mari Trafi!

— Bravo, bravo, strigăm toți.

Trafin se învârtește și el, ca și Penga, în jurul barei ca o elice. Încă o dată. Și încă o dată. Brațele îi sunt întinse la maximum, fața îi este transfigurată.

— Ajunge, Trafi, gata, dă-te jos, îi zice Penga.

Dar lui Trafin îi place prea tare ca să se oprească. Și se mai învârtește o dată. A prins o viteză care ne amețește și pe noi, cei care îl privim. Și încă o dată.

— Gata, Trafi, dă-te jos de pe bară, îi strigă Penga, nervos.

Probabil că așa cum se învârtește el în jurul barei la fel se învârtește și lumea în creierul lui, cu această dimensiune nouă a existenței lui învârtitoare. Cu bucuria reușitei lui gimnaste care îl inundă complet și îl propulsează iar și iar în jurul axului de oțel ca pe o morișcă cu jet.

Numai că în clipa unul din brațele lui cedează și Trafin scapă bara. Rămâne prins de bară într-o singură mână, se răsucește spre partea în care încă se mai ține și în clipa următoare o scapă și din mâna cealaltă. Și în momentul acela, din inerția vitezei amețitoare cu care se învârtea, nemaiavând de ce să se țină, se proiectează în aer ca dintr-o catapultă, și începe să zboare. Încremenim! Trafin zboară peste groapa de nisip, dă din picioare prin văzduh de parcă ar vrea să înoate, strigă ceva, se îndreaptă spre pământ și în clipa următoare aterizează. Se aude un pârâit groaznic. A depășit groapa cu nisip și a aterizat peste cele două bare paralele de lemn. Cu spinarea peste una din ele și cu capul peste cealaltă. Barele acelea au în ele un miez de oțel, care le face elastice. A rămas nemișcat și acum atârnă spre pământ ca o păpușă de câlți. Picioarele încă i se mai bălăngăne. Bara pe care a căzut cu capul a început să se înroșească și să picure.

Și-a rupt coloana. Și-a zdrobit oasele craniului.

A murit instantaneu.

Capitolul 3

Orice aş face eu şi orice aş avea, mi se pare că ceva lipseşte din lucruri iar lipsa aceasta mă face să mă culc seara cu o nelinişte şi să mă trezesc cu aceeaşi nelinişte dimineaţa.

Accidentul acesta stupid şi neaşteptat, care l-a lăsat pe Trafin cu capul stâlcit şi cu spinarea ruptă, atârnând ca o oaie în cârlige la măcelarie, m-a speriat tare de tot. Mă trezesc dimineaţa neliniştit, ca şi cum ceva, undeva, nu departe de locul în care mă aflu, nu este în regulă şi din cauza aceasta urmează să se întâmple ceva rău. Aşa, din senin. Nu ştiu ce şi cât de rău, dar se va întâmpla. Lipseşte ceva. Din mine şi din lucrurile care mă înconjoară. Şi parcă în ochii celor din pluton a apărut un fel de epuizare care nu era acolo înainte de a muri Trafin. Era el un pic cam dus cu capul, dar era un băiat de treabă şi ne făcea să râdem de prostiile pe care le spunea. Puteai să îi ceri oricând o ţigară pe care, dacă o avea, ţi-o dădea.

Acum s-au mutat toate aparatele de gimnastică şi au fost puse altfel. Au fost, adică, ridicate de pe terenul de zgură din spatele Blocului de învăţământ şi duse în lungul lizierei de brazi, de lângă pista de atletism. Acolo au fost aranjate ca şi cum noua lor poziţie configura o realitatea nouă, curată şi aseptică, fără nicio violenţă în istoria ei. O realitate care o anula pe cea veche şi în care Trafin ar fi fost recompus, bucată cu bucată, reasamblat şi înviat la loc. Dar ca să ajungi la aparate în noua lor locaţie îţi lua un pic mai mult timp aşa că unii dintre cadeţi au renunţat iar aparatele au rămas parţial abandonate. Apoi au năvălit peste noi ofiţerii cu şedinţe suplimentare de instruire şi de pregătire de luptă despre cum se face priza la obiectele care trebuie ţinute în mână şi despre ce are, şi ce nu are, voie să facă în timpul lui liber cadetul. Ideea era că, în timpul lui liber, cadetul nu avea voie să moară. Cadetul putea, adică, să moară fără să deranjeze pe nimeni pe câmpul de luptă sau în misiunile de infiltrare din spatele frontului dar în niciun caz în incinta Institutului în timpul tău liber. Unii mai vorbeau şi despre Haşdoio şi despre fustiţa ei subţire, fluturată de vânt, încercând să găsească o legătură între curul ei de maimuţă şi moartea violentă şi neaşteptată a prostului ăsta de Trafin. Cu atât mai mult cu cât prin lucrurile din dulapul personal al lui Trafin, Cârlig a găsit a doua zi după moartea lui o colecţie de poze cu femei tăiate din reviste care toate erau în fustiţe foarte scurte. Şi nişte scrisori în plicuri dintr-o hârtie fină în buzunarul interior al vestonului de oraş.

Kaniko nu a pierdut ocazia şi, într-una din seri, cu puţin înainte

de stingere, când toată lumea era în paturi iar Laure cel îndrăgostit era deja cu mâna pe întrerupător și se pregătea să stingă lumina, i-a trântit-o:

— Ce-ai făcut, Cârlig, ţi-ai pus gagicele pe care le fuţi tu cu dreapta în dulapul lui Trafin?

Cârlig, numai în pantalonii de pijama, cu pieptul lui mic şi slab pe care se vedea o umbră întunecată de tulee, l-a privit cu ură, și a șuierat printre dinţi:

— Cretin sinistru!

— He he he, a râs Kaniko, te oftici?

— Ești un măgar! a șuierat iar Cârlig.

Atunci a intervenit Gruda, pentru că lui, mai mult decât pe oricărui altul dintre noi, vorbitul cu voce tare în dormitor după stingere îi putea cauza daune reale, afectându-i exactitatea socotelilor lui enigmatice. A ridicat mâna, a cerut atenţie şi a zis simplu, dar într-un fel autoritar, care ne-a făcut pe toţi să tăcem:

— Cine ştie ce pizdă avea şi ăsta în cap! Acum a intrat cu botu-n ea şi s-a dus dracului!

Şi asta a fost tot. Nu a mai zis nimeni nimic. Ne-am culcat.

Iar de a doua zi, printr-o coincidenţă pe care nu ştiu dacă au mai observat-o şi alţii, Haşdoio a venit multă vreme la şcoală numai în pantaloni.

Dar şi aceia erau strânşi pe cur.

Capitolul 4

Domnul Floka este un om de pe o altă planetă.

În loc de piele, el are întinsă peste carne o uniformă kaki care i se mulează perfect şi care îi ia forma musculaturii pieptului, a şoldurilor, a coapselor atât de exact şi de potrivit încât uniforma lui pare mai degrabă o secreţie naturală a corpului său. Din cap, în loc de păr, îi creşte direct o caschetă iar de la genunchi în jos picioarele lui sunt din piele de bovină neagră, lustruită sub formă de cizme atât de paradă cât şi de instrucţie zilnică. La încheietura mâinii stângi, direct din oasele antebraţului, îi iese la suprafaţă un ceas anti-acvatic cu curea din solzi de metal care reflectă razele dimineţii mereu din aceeaşi poziţie.

Este impecabil!

Şi este responsabil cu pregătirea noastră tactică şi de luptă.

Altfel spus, ne aşteptăm ca Domnul Floka să ne transforme din scule blegi în scule tari şi ţepene. Cel puţin aşa spune Stupko, comandantul nostru de pluton, iar felul în care o spune te face să crezi că e un pasaj luat ad literam din Regulamentul de Front şi de aceea sună nu doar firesc, dar şi obligatoriu. Domnul Floka însuşi pare desprins direct din paginile Regulamentului de Front şi, prin urmare, are în el ceva pe cât de nepământean, pe atât de perfect. Este singurul ofiţer pe care nu îl înjurăm şi pe seama căruia nu inventăm bancuri. Spre deosebire de şeful lui ierarhic, colonelul Bordon, pe care îl înjurăm cu multă plăcere. Şi asta nu pentru că ar fi un tip rău sau exagerat de cazon ci pentru că pare un prostănac cu epoleţi, care, din când în când, dă semne clare că nu e prea sănătos la cap.

Când începe să se ridice soarele din spatele cantinei, noi suntem deja expuşi în vitrina dimineţii pe aleea din faţa Comandamentului ca nişte manechine proaspăt aduse din fabrică. Bărbia în vânt, privirea fixă înainte, degetele drepte în lungul vipuştii. Dimineaţa conţine în ea soldaţi tineri, aliniaţi la milimetru pe alee, care îşi aşteaptă încrezători războaiele.

Domnul Floka trece printre rândurile noastre elegant şi sever păşind exact ca desprins din propoziţiile din care e alcătuit codul de conduită al ofiţerului. Merge lent, cu mâinile la spate, detaşat şi clinic, aseptic şi demonstrativ, de parcă războiul ar fi încă foarte departe. Admonestează un nasture insuficient lustruit, un pantalon cu dunga strâmbă, o petliţă care nu e cusută în unghiul exact. Nu ne atinge niciodată cu mâna pe niciunul dintre noi ci doar indică cu degetul, de la câţiva centimetri distanţă, locul unde trebuie intervenit. La paftaua strâmbă a centurii. Sau la gulerul alb, de plastic, nealiniat cu curbura gâtului. Sau la urmele de mătreaţă pe umerii uniformelor noastre albastre.

Domnul Floka pare că poartă mereu în minte un fel de Adonis kaki, peste contururile căruia vrea să se potrivească neîncetat pentru a-şi împlini propria lui frumuseţe de zi cu zi. Pentru că frumuseţea este, aşa cum aveam să aflu mult mai târziu, cel mai important lucru de pe pământ.

Capitolul 5

— Companiaaa-a patra, aaatenţiune!
— Companiaaa-a patra, dreepţi!
— Companiaaa-a patra, la stâââân-Ga!
— În coloană câte unu, la cantină, pas alergătooor, marş!

Şi, unul câte unul, ne desprindem din corpul companiei şi o deşirăm în lungul aleii, alergăm spre treptele cantinei şi dispărem înăuntrul ei.

Acum, după moartea lui Jeannot şi a lui Trafin, în pluton am rămas 22 de cadeţi, cazaţi toţi într-un singur dormitor, în paturi de fier, suprapuse, aşternute cu cearşafuri albe şi pături albastre.

Bancurile merg în continuare iar maestrul lor este Kaniko. Un tip înalt cu picioare groase şi păroase, dar cu un piept îngust şi îndoit spre înăuntru, de parcă ar fi încasat cândva un pumn care i-a strâmbat coastele. Merge crăcănat, ca şi cum s-ar fi căcat pe el în pantaloni, şi are un stil al lui, zeflemitor şi teatral de a te lua de sus, la care îl ajută vocea lui groasă şi bărbătoasă. Când spune bancuri, intră în pielea personajelor şi le maimuţăreşte în aşa fel că te trezeşti că râzi şi nu ştii de ce. E brunet, are o faţă de actor italian şi e singurul din tot plutonul care se bărbiereşte în fiecare zi. Dacă stă nebărbierit vreo trei zile, îi creşte o barbă deasă şi neagră, şi care îi străluceşte ţepoasă în neoanele din spălător de zici că are cel puţin douăşcinci de ani. Eu, personal, îl inidiez groaznic de mult pentru barba aia neagră şi ţepoasă care îi dă aerul ăsta de bărbat matur. Aşa matahală fioroasă cum e ai zice că e un bătăuş dar, sincer, nu prea ştiu ce să cred despre el. Când s-au făcut opţiunile pentru instrumente muzicale, el a fost singurul din pluton care s-a înscris la piculină.

De vreo trei săptămâni am început şi eu să mă bărbieresc, dar mai mult de formă, că nu am decât nişte floace galbene moi şi scurte. Toată pregătirea asta din faţa oglinzii, cu desfăcutul aparatului, cu pusul lamei în el şi cu datul cu pămătuful pe faţă, mă face să mă simt bine pentru că îmi să senzaţia că sunt special. Şi că nu mai sunt un puştiulache oarecare pe care să îl trimită domnul Jian, de la doi, după ţigări. Când trec cu lama peste pielea obrazului mă uit concentrat în oglindă iar faptul că îmi văd faţa atât de aproape şi atât de intens îmi dă un sentiment intens şi straniu de personalitate. Adică oglinda îmi spune cu voce tare că acela sunt eu. Că exist. Că sunt bărbat. E ca şi cum spuma albă făcută clăbuci pe faţă şi bărbieritul în faţa oglinzii ar fi un accelerator de masculinitate şi un amplificator de testosteron.

Testosteronul, ne-a învăţat domnul Fosilotu la cursul de anatomie şi fiziologie, este un hormon. Adică e un ceva din interiorul tău care îţi curge prin sistem şi te face bărbat. Îmi place cuvântul ăsta la nebunie. Simt cum cresc şi asta mă emoţionează. Simt cum din mine se scurge afară o lume şi cum în locul ei intră alta.

— Ce dracu' îţi bărbiereşti, mă, tu, de pe obrajii ăia? Vezi să nu-ţi tai carnea, zice, şmecher, Stupko aşezându-se la chiuveta de alături, să se bărbierească şi el.

Infatuatului ăsta de Stupko cu nasul pătrat i se pare că floacele alea galbene ca de burtă de pui de raţă, care îi cresc pe faţa lui albă ca brânza şi plină de coşuri roz, ar fi o barbă.

Stupko e comandantul nostru de pluton şi e un bou îngâmfat cum nu am mai văzut. Un bou blond, cu carnea sprâncenelor crescută mult în afară, de zici că are boala aia când nu te mai opreşti din crescut din cauza hormonilor, de care ne-a spus domnu' Fosilotu la lecţia de endocrine. Are un nas mare şi coroiat, pe vârful căruia îi luceşte o bucăţică de pielea de altă culoare, are picioarele în x şi, pentru că a futut multe femei, este foarte serios. Sau invers, a futut multe femei pentru că e serios. Are şi el aceeaşi vârstă cu noi că doar suntem cu toţii în aceeaşi clasă dar cred că el se simte mult mai în vârstă şi, prin urmare, mai îndreptăţit decât noi toţi ceilalţi, să fută doamne mai în vârstă. Nu ştiu exact, nu se înţelege chiar bine din povestirile lui. Are un mers studiat despre care el crede că, dacă îi adaugă un pic de legănare, îl face să arate mai sexi. Pe dracu'! Merge ca o raţă lovită cu un ciomag în genunchi. Are însă darul de a povesti, calm şi cu figuri din braţe şi din corp, întâmplări de ale lui petrecute când pleacă în permisie. Ăsta e şi motivul pentru care nu ne supărăm că el pleacă în permisie mai des decât noi, ăştilalţi, şi pentru care abia îl aşteptăm să se întoarcă. Are o voce hârşâită şi joasă şi din cauza asta, când vorbeşte ai impresia că ori te ameninţă, ori că urmează să îţi spună un secret îngrozitor. Oricum, te face atent pentru că are el un fel al lui de a trăi intens tot ce povesteşte. Respiră întretăiat şi şopteşte. Face pauze semnificative care te lasă cu gura căscată să îţi imaginezi adică de unul singur ce prăpăd face el el printre femei, şi minte atât de natural încât eu personal, de dragul poveştii, sunt dispus să îi trec minciunile cu vederea. De fapt, e mai bine că minte, pentru că acolo unde nu e decât o existenţă banală şi plictisitoare, el inventează una palpitantă pe care ne-o serveşte ca exemplu. Iar când ajunge să povestească cum

trântește vreo tipă pe canapeaua lui din sufragerie, cum își desface aia gângurind picioarele pe canapeaua lui și cum i-o ia în mână și și-o bagă singură între picioare, uh! de geme ca apucata, în dormitor se lasă o linişte religioasă şi densă, ca un jeleu negru şi vâscos, care umple tot dormitorul, de la un capăt la altul. Nu se mai aude nici musca.

— Şi ai futut-o mult? îndrăzneşte Manta să zică ceva în liniştea aceea.

— Trei numere. Poate mai mergea şi al patrulea dar trebuia să meargă la birou, că are un bou de șef, și dacă întârzie un pic, o fute, zice el, și tușește, îngroșat.

Penetrarea aceea în inimitatea umedă şi tainică a cărnii unei femei, pe care noi cadeţii ne-o imaginăm ajutaţi de pulile şi pizdele din revistele suedeze pe care le strecoară Grudea în Institut atunci când vine din învoire, în servieta lui cu fund dublu, sau când ni se lipesc ochii pe curul doamnei Bada în imp ce ea valsează diafan şi demonstrativ pe intervalele dintre bănci ca pe nişte podiumuri la un eveniment de prezentare a garderobei personale, pe care ea ni-l oferă ca bonus la lecţia pe care o ţine, şi pentru care îi suntem toţi recunoscători. Recunoscători în sensul că nu găseşti pe niciunul, cel puţin din plutonul nostru, care să zică că nu ar fute-o pe Madam Bada. Și din adaosul acela de feminitate, nouă ni se scoală pulile și, cu ea sculată şi cu restul trupului şi al minţii străbătut de dorinţă, fiecare îşi generează în intimitatea lui, orgii personale, pe care doar el le cunoaşte. Penetrarea aceea se instalează compulsivă şi incandescentă în minţile noastre şi ne bântuie umedă visele de noapte. Visăm. Visăm că futem femei. Ba chiar şi multe din viziunile de zi, după cum se vede pe pereţii toaletelor de la cele patru etaje ale Blocului de învăţământ, pline de schiţe în creion sau în mină de pix care aproximează tot felul de cururi de femeie, de puli belite şi de pizde închipuite. Nu mai e niciun centimetru de perete liber dacă ai vrea să mai desenezi şi tu vreun cur, sau ceva care ţi-a plăcut mai mult în vreo revistă. Nu cred că sunt singurul din Institut care nu ştie cum arată o pizdă de femeie pentru că cu greu ai să găseşti pe pereţii toaletelor două mâzgăliturі care o descriu la fel. Totul este aproximativ, schematic şi diferit. Dar, sugestiv.

Eu, sincer spun că nu ştiu. De fiecare dată când mă apuc să desenez o fineie în pielea goală în vreun caiet, mă încurc când ajung între picioarele ei.

Însă e lucru ştiut că toţi: cadeţii fut pe furiş toate profesoarele din Institut. Chiar şi pe cele mai în vârstă, pe care, în mod normal, nu te-ai aştepta să le aleagă. Dar şi aici e pe preferinţe. Dintre toate, cea mai desenată şi, prin urmare, cea mai fututǎ e cea de chimie. Şi asta nu se întâmplă pentru că chimia ar fi un afrodiziac în sine ci pentru că Domnişoara Viruleţ este tânără, pentru că poartă fustiţe largi şi scurte de culori deschise şi pentru că are un cur bombat, profilat, ale cărui buci culisează în stânga şi în dreapta la fiecare pas, ca un mecanism repetitiv. Când vine cu sandalele roşii cu toc înalt şi baretă subţire din lănţişor metalic, produce de la distanţă nelinişte în multe perechi de pantaloni. În multe cabine de toalete poţi recunoaşte, rupestru, acest cur bombat al ei desenat cu pastă albastră, şi asta demonstrează, cel puţin statistic, că ea este preferata tuturor. Urmează Doamna Badda, tipa care predă filosofia, care e măritată cu Comandantul Infirmeriei, colonelul Badda, şi care poartă mereu rochii împletite din lână fină, strânse de sus până jos pe corp. Nu mai e chiar o cireaşă, are cel puţin patruzeci de ani dar merge felină, încet şi legănat ca şi cum ar fi cu mintea dusă în altă parte, visătoare. Are ţâţe mari şi rotunde, ridicate ferm, a căror despicătură se vede prin decolteu şi ale căror sfârcuri par mereu ridicate şi întărite sub rochia mulată. Şi ea dă ritmic din bucile curului atunci când merge, dar o face altfel decât o face cea de chimie. Mai lasciv. Mai chemător. Mai evident şi parcă mai intenţionat ademenitor. Dacă fesele ei ar cânta, în urma ei s-ar auzi un cântec de sirenă reluat mereu şi mereu de la capăt şi rămas în aer ca un parfum ameţitor care îţi indică calea corectă către curul ei. Cum ar spune Domnul Fosilotu, cel cu pielea de pe faţă lipită direct pe oase şi care ne predă biologia, este o femeie excedentar feromonică, un exemplar din elita speciei, etalon, care ajută la măsurarea celorlalţi femei. Pe unde trece ea, bărbaţii devin alerţi. Colonelul Badda, nu ştiu din ce cauză, are un neg mare şi negru pe obrazul stâng iar faţa lui are o culoare mai neobişnuită, alb-rozalie.

Domnul Floka, care e un bărbat în floarea vârstei de o eleganţă desăvârşită în tot ceea ce face, nu este căsătorit. Gol până la brâu, el stă foarte mult timp în sala de gimnastică unde ridică greutăţi mari ore în şir şi se răsuceşte după forma a tot felul de aparate metalice grele din sală. Din când în când, lasă greutăţile şi se duce în faţa oglinzii mari care ocupă jumătate din perete şi se uită la el. Se examinează. Îşi încordează pe rând diferite grupe de muşchi ale braţelor sau ale

bustului şi îşi zâmbeşte mulţumit în oglindă.

Apoi se întoarce din nou la greutăţi.

Mă gândesc din când în când la dobitocul ăsta de Jeannot. În ultimele nopţi l-am visat de câteva ori şi de fiecare dată era încovoiat peste el însuşi încercând să ajungă cu gura între picioare. În visul meu ajungea cu uşurinţă şi şi-o lua în gură ca pe un fluier pe care îl înghiţea puţin câte puţin. Se oprea puţin din înghiţit ca să se uite în jur să hăhăie şi apoi continua. După moartea lui i-au găsit în dulap vreo câteva reviste cu femei dezbrăcate şi câteva scrisori în plicuri roz.

Toate au fost predate Comisiei de Anchetă.

Capitolul 6

— S-au inventat arme noi, spune domnul Floka plimbându-se agale printre rândurile de bănci.

Când se apropie de banca în care stau eu cu Gleznă iar eu sunt cu ochii în podea, îi văd mai întâi bombeul cizmei stângi. E din piele, negru şi strălucitor Apoi, la pasul următor, îi apare şi cizma cealaltă şi când trece de banca noastră, pielea întinsă a cizmelor scârţie şi lasă în urmă un miros de cremă de ghete amestecat cu unul de piele proaspăt scoasă din fabrică.

— Va fi un război sofisticat care va dura mulţi ani şi din care e foarte greu de spus care vor fi învingătorii, spune el, privind din când în când pe ferestrele care dau înspre stadion. Dincolo de stadion se văd munţii, cenuşii. Şi rănile vor fi la fel de sofisticate. Nu zgârieturi din astea care pot fi date cu spirt şi pansate în timp ce tragi o ţigară.

Ne face un desen detaliat pe tablă şi ne scrie câteva formule, dintre care o parte sunt secrete, prin care ne explică cum e cu rănile astea:

— Se numesc răni cu temporizare şi activare de la distanţă, spune el în timp ce bate uşor cu vârful degetului în tabla de sticlă. Sau, cum le folosim noi în manuale, RTAD-uri. Sunt adică răni care sunt produse azi, de exemplu, dar care se deschid abia mult mai târziu. Răni pe care le porţi în sistem, pe corp luni şi ani de zile fără să le simţi şi fără măcar să ştii că eşti deja rănit dar care se activează după un anume timp şi devin brusc dureroase în circumstanţe predefinite. Unele devin purulente. Altele mortale. Răni organizate pe categorii, în funcţie de luptele la care ai luat parte şi de armamentul care s-a folosit.

Răni la picioare, la ficat, la inimă, la cap. Viitorul este violent şi penitenciar iar cei slabi sau nepregătiţi vor dispărea primii, spune Domnul Floka.

Noi dăm din cap, în semn că da, aşa este, şi rămânem tăcuţi, rezemaţi de spetezele băncilor, privind figura desenată pe tablă, pătrunşi de imineanţa războiului şi de moartea cumplită pe care o va aduce pe capul oamenilor.

Iar după ce termină cu desenatul, Domnul Floka îşi pune din nou pe el vestonul pe care îl aşezase pe speteaza scaunului de la catedră, ridică degetul arătător al mâinii stângi în sus şi ne atenţionează:

— Lupta începe cu respectul de sine. Trebuie adică în primul rând să ştii cine eşti şi să te respecţi; şi cu întreţinerea în perfectă stare a armamentului şi materialelor din dotare, inclusiv a uniformei. Asta îţi poate prelungi viaţa în război.

Iar apoi îşi încheie cu eleganţă cei patru nasturi metalici şi îşi atinge un pic cravata kaki cu buricele degetelor.

Sincer, nu înţeleg logica din afirmaţia asta, dar pentru că Domnul Floka este impecabil ca imagine şi infailibil ca luptător, înclin să cred că are dreptate. Ştiu că aşa este deşi nu ştiu de unde ştiu. Am observat de altfel că există lucruri care îţi intră în minte fără să ştii când şi de unde şi îţi rămân acolo sub formă de adevăruri de neclintit chiar dacă ele contrazic alte adevăruri care par la fel de de neclintit. De exemplu, aici, în Institutul Superior de Cadeţi, soldaţii cei mai apreciaţi nu sunt cei cu rezultate bune la pregătirea de luptă sau la cea teoretică, ci ăia urâţi şi solizi care, seara, în dormitorul comun, spun cele mai tari bancuri despre femei futute. Sau chiar povestiri adevărate cu femei adevărate futute de ei, de adevăratelea.

Mie, dacă mă uit în oglindă, mi se pare că sunt cam plăpând. Pentru femei am înţeles că trebuie să fii vânjos, musculos, atletic. Puternic.

Eu nu sunt.

Dar sunt cel mai bun la învăţătură şi împrumut cele mai multe cărţi de la biblioteca din subsolul Comandamentului, unde o bibliotecară arţăgoasă, cu ochelari groşi şi grei pe nas, croşetează de câţiva ani, pe întuneric, o faţă de masă gălbuie.

Şi în fiecare zi mă duc la bara fixă de pe care a zburat Trafin, şi fac, de unul singur, tracţiuni în braţe. Nu multe. Câte zece.

Capitolul 7

Până la urmă, moartea lui Jeannot nu a fost chiar întru totul zadarnică. După zborul lui scurt şi tragic şi aterizarea brutală, puse mai degrabă pe seama lipsei de portanţă a alcătuirii trupului omenesc şi a gravitaţiei puternice decât pe seama lipsei de disciplină sau măsurilor de securitate şi organizare, plutonul nostru a fost mutat într-o altă clădire din cazarmă, la parter. Slavă domnului că nu mai trebuie să urcăm şi să coborâm cinci etaje, cocoşaţi de echipamentul de instrucţie în spinare.

Doar că şi aici a apărut un lucru la care nimeni nu s-ar fi gândit şi care a devenit repede enervant. Cred că devin din ce în ce mai sensibil. Poate pentru că de când mi-am făcut fişă la biblioteca Institututului am început să citesc foarte multe romane de dragoste. Noaptea am un somn uşor şi visez mult. Adică am un fel de viaţă în somn, complicată şi fragilă, care poate fi foarte uşor, şi uneori, foarte grav afectată, de zgomote, de mişcări sau de lumini. Ei bine, nu ştiu cum s-a întâmplat dar chiar sub geamurile dormitorului nostru s-a aciuat o haită de dulăi care în timpul nopţii latră şi mârâie unii la alţii şi schelălăie şi fac o gălăgie sinistră şi ne trezesc. Nu pe toţi, numai pe unii dintre noi, ăia mai sensibili. Unii îi înjură. Alţii se duc la toaletă să se uşureze. Dar Amfatu, de exemplu, care doarme în patul de lângă mine, nu are nicio treabă. Doarme dus, sănătos. Șanta în schimb, un tip mic şi subţire, cu o faţă albă şi descărnată de zici că e deja mort de câteva zile, cu un păr galben şi rar pieptănat mereu pe spate cum se pieptănă boşorogii care mai au doar trei fire pe cap, nu mai poate să adoarmă de loc. Se duce calm la Cazinou, adică la spălător, şi se piaptănă în oglindă câte o oră întreagă, iar şi iar. Mereu cu aceleaşi mişcări ale braţului. Tot restul corpului îi rămâne nemişcat, doar braţul cu care se piaptănă face aceeaşi mişcare, iar şi iar, cu un piepeten mic, metalic prin firele lui rare de păr blond. Când termină cu pieptănatul şi se întoarce în dormitor se foieşte şi se răsuceşte în pat până spre dimineaţă şi mârâie ceva într-o limbă în care niciodată nu l-am auzit vorbind în timpul zilei.

Într-o zi, s-a întâmplat ceva de neînţeles.

— Băăăi, ia veniţi încoace!

Reneto, baschetbalistul plutonului, ne face cu mâna. E un tip brunet şi înalt, cu faţa de un alb ireal, frumos ca un copil ieşit din

uterul fermecat al unei zeiţe dar e așa de prost că nu e deloc conștient de frumuseţea lui. În loc să răspundă privirilor insistente ale doamnnei Badda care în timpul orelor de filosofie îl fixează insistent şi insinuant, el preferă să aruncea toată ziua cu mingea la coş, de unul singur pe terenul de baschet din spatele Blocului Alimentar. De fiecare dată când are puţin timp liber se duce acolo şi aruncă de unul singur cu minge în panoul ăla înnegrit de ploaie.

Tâmpit!

— Ce e, mă? zice Cârlig, care, mic şi sfrijit şi cu boneta căzută mereu când într-o parte când în alta, se bagă în toate să vadă el primul despre ce e vorba.

— Ia veniţi mă, zice Reneto. Aţi văzut ce-i aici?

Ne apropiem cu toţii şi ne uităm cu toţii în iarbă.

— Aaai!!! Să vă umplu'n în maţe cu cârnaţi de raţe, face Koniko apropiindu-se prudent. Asta ce mai e, tată?

Toată iarba din spatele dormitorului e plină cu sânge iar în iarbă e un câine mort. Dar nu mort oricum. Cineva i-a tăiat capul. Şi nu i l-a tăiat oricum.

I l-a tăiat de viu!

Cu baioneta.

Toţi purtăm la şold, în teci metalice, baionete lungi cu mânere groase din bachelită maro, care se pot ataşa la ţeava pistolului mitralieră, făcute dintr-un oţel violet, foarte ascuţite.

E o căţea. I se văd ţâţele pe burtă, rozalii.

Ne-am strâns în jurul ei într-un cerc.

— Băi, să-mi bag piciorul… Ce dracu' mai e și asta? face Suliţaşul apropiindu-se şi atingând corpul mort cu vârful ascuţit al suliţei.

Stupko şi-a dus un deget la tâmplă şi se gândește, serios şi responsabil. Aşteptăm să vedem ce va zice. Ar putea fi ceva important.

— Câinele ăsta n-a murit de unul singur. Cineva a omorât câinele ăsta, decretează el în cele din urmă.

Din cauza efortului de gândire şi a inteligenţei, pentru câteva clipe pare că nasul i se coroiază şi mai mult. Apoi îi revine la loc.

Ne uităm la leşul din mijlocul nostru şi îl examinăm din toate părţile. E mort de numai câteva ore. Iar acum e șapte şi un sfert, dimineaţa.

Brusc, Kaniko hotărăşte:

— Cârlig, ia dracului mortăciunea asta de aici şi du-o la

tomberoane, că ne-mpute pe toţi!

Şi zicând asta răstoarnă câinele pe partea cealaltă cu piciorul ridicând instantaneu în aer un roi de muşte verzi.

— Ce face, mă?!! Ca ce chestie să o duc eu? răspunde Cârlig, indignat la culme de ideea asta cretină şi jignitoare a lui Kaniko. Du-o tu! De ce nu o duci tu?

— Poate-ţi fut o labă în meclă şi ai să vezi tu de ce. Ia hoitul ăsta de aici şi du-l la tomberoane! Acum!

— Hai nu zău?! ripostază Cârlig. Ia-l tu şi du-l!

— Tu-ţi gura mă-tii de stârpitură, zice încet Koniko printre dinţi. Să vezi ce am să ţi-o trag eu ţie într-o zi!

Mai stăm ce mai stăm, ne mai învârtim ce ne mai învârtim în jurul căţelei fără cap, apoi, atenţi să nu ne umplem de sânge pe bocanci, plecăm cu toţii spre pista din jurul terenului de fotbal pentru exerciţiul de desfăşurare pentru luptă.

E doar un câine, la urma urmei, mă gândesc, dar cine dracu' a putut să îi taie capul în halul ăla? Şi pe urmă îmi dau seama că ceva nu este în regulă. I-a tăiat capul dar capul nu era nicăieri. Cineva, evident, i-a luat capul pentru că altfel ar fi trebuit să fie pe undeva prin iarbă. Nu îmi place deloc să văd sânge. Mă ia un fel de leşin, nedus până la capăt. Cum a fost şi când am văzut toată balta aia de sânge încă aburind din jurul trupului zdrobit al lui Jeannot. Ce naiba de ofiţer o să fiu eu dacă mă ia leşinul doar când văd un pic de sânge?

Adorm.

Capitolul 8

Brusc, mă trezesc!

Cu o erecţie maximă! Visam că fut o femeie. Că o femeie mă ruga să o fut şi eram chiar pe punctul să intru.

Iar latră câinii ăştia tâmpiţi.

E trecut de miezul nopţii. În lumina verzuie a becului de serviciu văd că se mai foiesc şi alţii prin aşternuturi. Şanta a coborât din pat şi se duce la spălător cu mersul lui de jucărie mecanică cu cheie. Să se pieptene. Mă dau şi eu jos din pat pentru că simt că îmi vine să urinez. Sar direct în papuci, intru în spălător şi îl văd pe Şanta în faţa uneia din cele zece oglinzi pieptănându-se tacticos, un fel de Elvis Presley înainte de un concert decisiv. Are un pieptene metalic, argintiu, ca de frizerie

publică, pe care şi-l tot trece prin păr, mereu nemulţumit de urma pe care pieptenele o lasă printre firele lui rare ca mătasea de porumb. E numai în pantalonii de pijama, de la buric în sus e slab şi costeliv cum la fel îi sunt și obrajii. Supţi, ca de mort. Urinează în pisoar de multă vreme. Îmi deschei prohabul pijamalei şi încep să urinez şi eu în pisoarul de alături. El se uită în oglindă, eu urinez. Şi, pe nepusă masă, Şanta zice uşor către sine însuşi cel din oglindă.

— Mimi kumuua!

Termin cu urinatul, mă scutur și mă uit în oglindă. Mi-au apărut două coşuri urâte, unul chiar în frunte şi altul lângă ureche. Mă întorc în pat. Mă lungesc şi mă acopăr cu cearşaful alb. Mă uit la Amfatu, cel care doarme cuminte în patul de alături, lipit de al meu. E dezvelit şi doarme dus, cu mâinile sub cap, cu spatele la mine, cu curul spre marginea patului, cu picioarele strânse la piept, ca un copil grăsuţ lipsit de orice grijă. Mă uit la el și mi-e ciudă că el doarme și eu nu. E un tip retras şi supus. Pijamaua îi e scurtă şi strâmtă, i se văd gleznele şi gambele, albe ca laptele, până aproape de genunchi. În loc să dorm, mă uit la el. Nu are niciun fir de păr pe el, în afară de cel de pe cap. Bucile curului îi umplu pijamaua în întregime şi se profilează rotunde în lumina slabă a dormitorului. Dacă mă uit la umbra pe care o aruncă pe cearşaf, mi se pare că curul lui Amfatu seamănă foarte bine, ca forme şi dimensiuni, cu un cur de femeie. Şi, lucru care mi se pare de neînţeles, simt că asta îmi produce un început de erecţie. Mă uit la curul lui Amfatu şi simt cum mi se scoală pula. Şi nu numai că mi se scoală, dar simt cum prin trup începe să îmi circule aceeaşi emoţie pe care mi-o produc visele de noapte în care mângâi femei dezbrăcate. Adică dorinţa. Şi plăcerea dorinţei. Cineva îi desprinde lui Amfatu capul lui de băiat de pe umeri şi în locul lui pune un cap de femeie, la întâmplare. Şi mă cuprinde frica de ceea ce mi se întâmplă. Amfatu e colegul meu, cadet ca şi mine, băiat, iar mie mi se scoală pula când îi văd bucile?! Ce dracu', eu nu vreau să mi se întâmple lucrul ăsta! Dar în acelaşi timp, simt că aş întinde mâna şi l-aş mângâia pe cur. Pe rotunjimea aia a bucilor pe care, dormind ghemuit cu spatele la mine, le-a împins înspre patul meu. Ezit. Mă cuprinde o panică, de parcă urmează să mi se întâmple ceva ruşinos în public. Pijamaua mi s-a deformat, sub ea, sexul mi s-a întărit şi s-a încovoiat şi, aşa mare şi încovoiat cum este, mă trage înainte, spre curul lui Amfatu. Mă mişc în pat aducându-mi corpul mai aproape de marginea lui metalică.

Dumnezeule, ce surpriză vine din interiorul propriului meu corp! Dacă îl ating şi Amfatu se trezeşte şi mă vede cu pula la curul lui, toată viaţa mea se termină. O să fie ruşinea ruşinilor! O să audă toţi colegii, tot Institutul, toţi toată lumea. Şi tata. Şi mama. Or să mă exmatriculeze şi o să fie vai şi amar de capul meu. Mă uit în jos, spre pantalonii de pijama şi văd forma capului sexului profilat exact prin pânza lor subţire, aproape de curul lui Amfatu. Şi am o dorinţă năprasnică. Simt că mă pierd. E o întâmplare care m-a luat cu totul pe nepregătite. Trebuie să mă opresc! Să mă opresc! Bag mâna pe sub elasticul pantalonilor de pijama ca să îmi potolesc erecţia asta care mă domină. Pun mâna pe tija groasă crescută între picioare şi o strâng, cu gândul să o fac mică, dar trupul meu a ieşit îşi urmează neabătut fiziologia. Abia îl ating şi zvâcneşte, se umflă la maxim şi, în câteva palpitaţii repezi, aruncă un jet de spermă fierbinte şi lipicioasă care îmi umple mâna. Şi îmi udă pijamaua.

Tremur tot. Mă uit speriat în toate părţile în dormitor să văd dacă cineva şi-a dat seama. Îmi şterg mâna pe cearşaf, sub pătură, să nu se vadă.

Mă culc. Şi visez ruleta galbenă cu care ofiţerul acela pitic măsura tacticos lungimea şi lăţimea urmelor lăsate de Jeannot la aterizarea lui fatală pe trotuar.

Capitolul 9

A doua zi am găsit alt câine mort.

Tot o căţea.

Şi tot acolo.

Şi tot fără cap.

Gruda, cel prin mâinile căruia trece tot traficul de coniac şi ţigări din cazarmă, a privit o vreme leşul proaspăt şi apoi a încheiat filosofic scurtul nostru priveghi din jurul animalului decapitat. A ridicat ochii spre orizont, a arătat rotund cu mâna întinsă de jur-împrejur, ca într-un gest religios amplu şi definitiv şi şi-a rostit incantaţia scurtă, adresată unui plural impersonal:

— Să-i fut!

Acesta a fost necrologul şi recviemul lui.

Şi aceasta este filosofia social-erotică a lui Gruda. Să-i fuţi pe toţi! Fără excepţie. Îi fuţi tu pe ei înainte să te fută ei pe tine! În felul

ăsta banii rămân la tine! Înţelegi?

Banii!

Deşi nu înţeleg prea bine, tind să îi dau dreptate din simplul motiv că Gruda e dăruit de la natură cu o însuşire pe care nici eu, şi cred că nici nimeni altcineva din pluton, nu a mai văzut-o la cineva vreodată: este singurul cadet din Institut care poate face socoteli corecte în somn! Recunosc că asta mă impresionează enorm. De fapt, este singurul om de care am auzit până acum care îşi ţine contabilitate afacerilor în somn, şi e de la sine înţeles că pentru asta are nevoie de somn adânc. Un somn agitat sau întrerupt de lătratul câinilor i-ar putea deregla aritmetica de noapte şi ar putea să îi dea peste cap socotelile şi registrele. Ştie toată lumea că Gruda e primul din tot plutonul care adoarme seara. Ba mai mult chiar, atent şi precaut vis-à-vis de corectitudinea socotelilor, şi-a confecţionat nişte dopuri speciale, din ceară de albine, pe care le ţine atârnate de piciorul patului şi pe care şi le îndeasă în urechi imediat după ce se lungeşte pe cearşaf. Pentru că fără somn, toate registrele lui s-ar duce naibii şi afacerile lui dubioase ar da toate faliment, în ochii mei el apare ca principalul suspect în aiureala asta sângeroasă cu câini fără cap. Numai că, dacă stau bine să mă gândesc, Gruda e doar speculant, nu şi bătăuş. Sau criminal. O parte din pluton îl respectă foarte mult pentru darul lui de calculaţie nocturnă. O altă parte îl crede un impostor şi îl ia la mişto. Ştiu şi eu? Poate că dacă ar fi mai atent la orele de algebră şi statistică, şi-ar putea permite să doarmă mai puţin cu aceleaşi rezultate contabile.

Iar Manta, unul mic şi negricios, dintr-o familie de petrolişti dintr-o zonă din sud, a fost singurul care a observat ciudăţenia asasinatului. Zice:

— Bă, da ce dracu' e cu câinii ăştia? Voi nu vedeţi că nu au cap?

— Păi nu au, da, zice Stupko, meditativ.

— Parcă tu ai! zice Inversatul, unul gras, cu bot de buldog.

Plosh, unul care umblă cu centura mereu desfăcută prea larg, i-a zis prima dată aşa. Pentru că, zicea el, antropomorfic vorbind, dumnezeu i-a pus invers capul şi curul. Adică capul sub burtă şi curul pe umeri, mereu la vedere.

Mantu se uită chiorâş la el şi scuipă demonstrativ dintr-un colţ de gură.

— Du-te, bă, dracu' de Inversat!

Intervine Stoiku, cel cu buzele răsucite în sus. Zice grav. Cât de grav poate cu vocea lui subţire de scopit:

— Băi, asta nu-i a bună!

Aşa mi s-a părut şi mie. Ceva nu era deloc în regulă.

Apoi Manta mai face o descoperire care îl agasează:

— Şi cine dracu' le-a adus toate oasele astea aici? Păi voi nu vedeţi că de-asta vin ei aici?

Într-adevăr prin iarbă sunt tot felul de resturi de oase rămase de prin Sălile de Mese.

Înseamnă că cineva le aduce oase, noaptea, să îi hrănească.

În tot cursul lunii martie am găsit în total cinci câini cu capul tăiat pe maidanul din spatele companiei. Cinci leşuri, şi niciun cap. Ne-am obişnuit şi cu asta.

— Ia uite, încă unul!

Într-una din zile, când eram aliniaţi pentru Inspecţia de dimineaţă, Stupko a dat un ordin ciudat:

— Pentru inspecţie, unu trei paşi înainteee, marş!

Adică grupa întâi face trei paşi în faţă, grupa a doua face unul şi grupa a treia stă pe loc. În felul ăsta se face între grupe loc suficient ca să poată trece printre ele cel care face inspecţia.

Şi apoi a dat ordinul acesta pe care nu îl mai dăduse niciodată:

— Toată lumea, baioneta la vedere!

Ne-am foit rapid şi am scos toţi baionetele din tecile metalice de la brâu. Apoi, regulamentar, le-am apucat de lamă, cu mânerul de bakelită îndreptat înainte, şi le-am prezentat pentru inspecţie.

A fost cea mai lungă Inspecţie de dimineaţă pe care o făcusem vreodată. Şi asta pentru că Stupko a trecu printre noi cu mersul lui tacticos, s-a oprit la fiecare, i-a luat baioneta în mâini şi a examinat-o îndelung, pe toate părţile, de parcă ar fi căutat ceva anume. Le-a întors pe toate părţile, le-a examinat de aproape.

În final nu a găsit pe niciuna nici cea mai mică pată sau urmă de sânge. Pentru că, de fapt, asta căuta.

Iar la un moment dat, haita a dispărut cu totul şi povestea asta cu câinii a fost dată uitării.

Capitolul 10

Eu nu am nicio prietenă, nicăieri. Nu cunosc nicio fată. Dar

sincer, mai în fiecare noapte visez câte una sau două care vin la mine în pielea goală şi mă excită groaznic. Iar din cauza asta mă trezesc dimineaţa cu pijamalele pătate de spermă şi mor de ciudă că totul nu este decât un vis. Pentru că dacă şi în realitatea plăcerea este la fel de mare ca în vis, înseamnă că boul ăla e Stupko are dreptate când spune că merită să faci orice ca să le-o tragi femeilor. Nu contează cui. Doar femeie să fie. Pare atât de real… Toată visele mele de noapte par foarte reale până în clipa în care goarna, care sună Deşteptarea în mijlocul Platoului, ne face să sărim speriaţi din paturi şi să o luăm, grămadă şi buimaci, la fugă spre ieşire. Trompeta aia cretină împreună cu dobitocul ăla mic şi gras care sună cu plăcere în ea, mi-au ruinat cele mai reuşite clipe de dragoste! Am să îi sparg capul într-o zi stârpiturii ăleia.

Şi nici vreun prieten adevărat nu am. Cineva cu care să îmi placă să stau şi să povestesc. Sau împreună cu care să studiez și să îmi fac temele. Sau să vorbim despre fete. Nu am. Nu știu de ce. Colegul meu de bancă, un tip slăbănog cu obrajii supţi, cu nasul subţire şi ascuţit ca un clonţ, cu picioare tari ca piatra şi cu faţa subţire de zici că e un topor privit pe tăiş, e un băiat bun. Mai tot timpul împarte cu mine zacusca de vinete şi pulpele de pui făcute în pesmet, calde încă, pe care i le aduc duminica împachetate în foiţă de staniol, părinţii lui grijulii. E un alergător extraordinar. De fapt e cel mai bun alergător din pluton şi câştigă toate crosurile, cu sau fără echipament, alergate pe pista din jurul stadionului. Slăbănog cum este, e tare ca o sârmă de oţel. Şi cred că ţine la mine. Dar, nu ştiu ce şi de ce, există ceva de care eu am nevoie și pe care el nu îl are. Mie mereu pare a-mi lipsi ceva. Lui mereu pare a-i prisosi ceva. Dacă toată lumea ar muri brusc în jurul lui, el ar putea să își vadă în continuare de alergări şi de crosuri şi să le câştige pe toate; să execute întocmai şi la timp ordinele şi să citească cu aceeaşi dedicaţie manualul de topografie militară ca să ştie cum să se orienteze după punctele de triangulaţie. Sau cronometrându-se până la sutimi de secundă, să facă, o tură de stadion în plus pentru a se menţine în formă.

E un tip senin.

Îi zicem Gleznă.

El e cel mai bun la atletism.

Capitolul 11

— Războaiele nu se câştigă fără disciplină, spune Domnul Floka în timp ce se plimbă tacticos printre rândurile de bănci. Şi mai ales, autodisciplină.

Îmi place mult să îl ascult. Are ceva ireal în felul în care merge iar buzele lui, chiar şi atunci când sunt ocupate cu vorbitul, par a zâmbi un pic, amical, pe deasupra vorbirii.

— Disciplina este o formă a armoniei, zice el, iar armonia este singura forţă care ţine lucrurile în echilibru. Când lucrurile sunt în echilibru, fiecare fiinţă prosperă, mai zice, privind din când în când prin ferestile clasei, spre munţii din depărtare.

Acum şi-a dat vestonul jos de pe el, l-a aranjat pe speteaza scaunului de la catedră şi a rămas doar în cămaşa kaki, impecabil călcată, despărţită de pantaloni de o centură lată de piele cu multe găuri şi o cataramă grea şi strălucitoare de alamă lustruită. Mersul lui are ceva neobişnuit, de parcă planeta îşi schimbă gravitaţia chiar prin locurile prin care calcă el făcându-l să plutească o secundă în plus şi dând în felul acesta mersului lui aerul acela neverosimil, nepământean.

Pe mine, personal, mă întristează foarte tare să aud că Domnul Floka şi aia de franceză au fost văzuţi plimbându-se împreună, în afara orelor de serviciu, pe aleile din livada cu meri, pe acolo pe unde alergăm noi în costum antichimic în zilele când ne pregătim pentru războiul cu ADM-uri. Adică arme de distrugere în masă.

Sincer, m-a dezamăgit, pentru că nu cred că e vreunul printre noi care să se masturbeze imaginându-şi că o fute pe madame Peppa, profa de franceză. E dreaptă, fără cur, cu ochelari ca de babă, are nasul gros şi ţâţele lăsate… Pare mereu obosită şi plictisită. De parcă în viaţa ei deja ar fi fost futută exagerat de mult. Ceea ce bănuiesc că e de fapt tocmai invers. Că, fiind o sclifosită care s-a ţinut mereu cu nasul ei mare pe sus, bărbaţii au evitat-o şi s-au ţinut departe de ea.

Dar, poate tocmai pentru că domnul Floka este un cavaler desăvârşit, vrea să o salveze pe această domnişoară cam bătrână de la o singurătate hormonală tristă şi ireversibilă şi din pricina asta face deja cu ea plimbări pregătitoare. Şi adevărul este că domnul Floka ne dă uneori citate în limba franceză, pe care le pronunţă impecabil, chiar dacă noi învăţăm de fapt numai engleza, sarda şi rusa. Iar după ce termină citatul, zâmbeşte şi se înroşeşte puţin.

Cred că e un visător iar mie îmi plac visătorii pentru că în vis ţi

se întâmplă lucrurile cele mai bune.

— Şi mai ales nu poţi câştiga un război dacă nu ştii pentru ce lupţi. Şi dacă nu aderi cu toată fiinţa ta la idealul pentru care lupţi! continuă el. Un ideal în care să crezi cu toată puterea fiinţei tale.

Ne uităm la el hipnotizaţi şi dăm mecanic din cap, de parcă am fi injectaţi cu ceva. Aşa este! Trebuie să lupţi pentru ideal. O, da!

Eu nu am încă un ideal dar cred că am să îmi formez în curând unul foarte mare pentru că ieri mi s-a întâmplat ceva ieşit din comun: am primit o scrisoare! Dar nu una din acelea de care primesc o dată la fiecare trei zile de acasă, lungă şi plicticoasă, în care tata, cu scrisul lui atât de înclinat înspre dreapta încât la multe litere trebuie doar să ghicesc ce scrie, îmi spune mereu să fiu cuminte şi să execut întocmai ordinele primite de la superiori. Nu! E o scrisoare într-un plic chinezesc roz şi lunguleţ cum am văzut în vacanţă la librăria în care soră-mea stă minute în şir pierdută în faţa păpuşilor care îşi dau singure ochii peste cap, şi care are pe margini un model de puncte roşii şi albastre, pe care scrie par avion. Şi e făcut dintr-o hârtie atât de fină şi atât de subţire încât aproape că se vede prin ea. Când a venit Oase cu poşta şi mi-a întins-o, am rămas cu gura căscată. Zice:

— Ia, bă, de aici, de la o gagică! şi mi-a întins plicul cu un rânjet insinuant, de sub care i se văd lopeţile de os.

Oase are în faţă nişte dinţi mari şi laţi, încălecaţi unul peste altul ca nişte lopăţele de infanterie, înfipte pe maxilarul de sus. Şi e slab ca un schelet.

— Pentru mine? zic nedumerit şi simt cum mi se înroşesc obrajii.

— Păi nu eşti tu Alehar Visso din plutonul trei, compania a patra?

Ba da, eu eram. Dar o scrisoare în plic roz şi parfumat de la o gagică?! Pentru mine?! Eu nu am nicio gagică. Nu cunosc nicio fată. Am luat scrisoarea cu atâta emoţie încât credeam că fac pe mine. Ba chiar cu un început spontan de erecţie. Aşa era: la destinatar, cu un scris rotund, ondulat şi puţin aplecat, de parcă literelor le era somn şi voiau să se rezeme de ceva şi să închidă ochii, era trecut numele meu. Alehar Visso, plutonul trei, compania a patra. Am întors repede plicul pe partea cealaltă să văd de la cine era. Era moale şi fin şi atât de feminin încât mi se părea că sunt deja cu degetele pe obrazul unei femei. Din cauza emoţiei, câteva secunde nici nu am putut citi corect numele de la

expeditor. Apoi am reuşit. Alexandra Yasmina Marinesko. Ce nume mai era şi ăsta?! Alexandra Yasmina Marinesko!

— Pentru că fără un ideal, pe câmpul de luptă nu eşti decât un iepure în bătaia puştii, spune Domnul Floka coborând dintr-odată glasul într-atât încât în clasă trebuie să se facă o linişte deplină ca să îl putem auzi.

A ajuns la catedră şi acum se reazemă în mâini de ea. Şi, în liniştea mormântală care s-a lăsat, ne priveşte pe toţi drept în ochi.

— Fără un ideal nu exişti!

Ne trece pe toţi un fior. Eu o să am un ideal foarte mare, acum după ce am primit scrisoarea de la Alexandra.

Alexandra Yasmina Marinesko!

Habar nu am cine este dar mi-a scris mie! Mie!

Alexandra Yasmina Marinesko!

Cred că este o tipă suuuper!

Mamă, mamă ce am să-i faaac! O fut de o rup! Sau să o şi iubesc?!

Poate am să mă îndrăgostesc…

Mă ia aşa, un fel de ameţeală…

Ce bine că o să fie război!

Capitolul 12

— Taie, bă!

Georg a amestecat cărţile şi i-a întins pachetul lui Manta ca să îl taie. Manta rupe pachetul de la jumătate şi pune partea de jos peste partea de sus asigurând în felul ăsta pe toată lumea că toate cărţile au fost amestecate corect.

Suntem în Casino-ul din spălătorul mic. Eu, Georg, Inversatu, Manta, Plosh, Stupko, Suliţaşul şi Oase. Din când în când, printre noi trece Laure, voleibalistul îndrăgostit care scrie poezii cu rimă, cu un prosop alb pe umăr, dezbrăcat până la brâu să i se vadă muşchii, şi se uită pe furiş în oglinzi. Nişte poezii de tot rahatul. Stupko, cu o mână în şold, fumează marţial şi face rotocoale albe, ca indienii. Stăm pe nişte lăzi scâlciate, întoarse cu fundul în sus, aduse pe şest de Suliţaşul, împotriva regulamentului, dintr-o cameră întunecoasă de lângă clubul de Muzică, unde se duce Kaniko la lecţiile de piculină. Unii zic că în sala aia întunecată s-ar petree lucruri ciuate, dar eu habar nu am. Lăzile au colţuri tăioase şi din ele ies cuie şi sârme oţelite în care poţi să te zgârii

ca dracul pe cur şi pe craci. Cine joacă, stă jos. Cine chibiţează, în picioare. Potul e pe o farfurie de aluminiu, subtilizată de la sala de mese, pusă pe ciment între noi şi pe care, pe margine, se mai văd încă urme de magiun de prune.

— La cât deschidem? întreabă Georg începând să dea cărţile, una câte una la fiecare.

— La cinşpe, zice Inversatu.

Toată lumea dă din cap şi mormăie în semn că la cinşpe e bine.

Georg a terminat de împărţit. Ne ridicăm fiecare cărţile şi în momentul în care le iau în mână simt cum inima îmi bate mai repede. Le ridic, dar nu mă uit încă la ele. Le aşez una peste alta între degetele mâinii stângi iar cu degetele mâinii drepte încep să le filez puţin câte puţin. Prin întârzierea asta, la care mă oblig de unul singur, mă încarc cu imaginaţie şi poftă. Pentru că de fapt, când filez cărţile, mai degrabă aştept să văd ce imagine e imprimată pe ea decât ce valoare are. Adică dacă e popă sau as, juvete sau şeptar. Adică aştept ce am să văd desenat pe ele mai mult decât ce perechi îmi intră. Pentru că astea sunt cărţi cu femei dezbrăcate. Cărţi porno. Cărţi cu femei futute în toate poziţiile, şi care, printr-un efect de neînţeles, mă fac ca, cu cât joc mai mult poker, cu atât mai mult să simt nevoia şi dorinţa să îi scriu Yasminei. Ia, băi, labagiule, i-a zis Gruda lui Georg şi i le-a trântit în palmă cu un plescăit tare. Cărţi, nu glumă! Aşa cum nu mai văzuserăm până atunci niciunul dintre noi. Adică niciunul cu excepţia lui Stupko şi a lui Kaniko pentru că ei au spus că mai văzuseră şi înainte. Eh, cine nu a mai văzut, cărţi de labagii, a făcut scârbit Kaniko. După ce am început să jucăm poker, viaţa noastră s-a schimbat. Femeile sunt super frumoase şi bărbaţii le fac cam tot ce le-aş face şi eu dacă aş putea. Aşa mi-o închipui şi eu pe Yasmina, cum sunt toate femeile astea de pe cărţi. Adică iubitoare, frumoasă şi pofticioasă. De fiecare dată când joc, trebuie să fiu atent pentru că mi se cam scoală. Şi ca să nu se vadă prin pijama şi să mă ia vreunul la mişto, stau pe ladă picior peste picior şi încerc să par relaxat. Doar că uneori nu mă pot concentra prea bine, pentru că în loc să fiu atent la valoarea de joc a cărţilor, eu mă gândesc care dintre ele s-ar potrivi mai bine cu chipul Yasminei. Care dintre ele adică să fie iubita mea.

Da, am început să mă gândesc deja la Yasmina ca la iubita mea.

În seara asta câştig. E al patrulea pot pe care l-am greblat şi am câştigat mai mult decât toţi banii pe care mi-i trimit ai mei într-o lună.

— Bă Alehar, dar ce tare eşti azi, zice Inversatul.

Manta face nervos cărţile.

— Şi tu ce pula mea tot treci pe aici? îi năzare brusc pe Laure îndrăgostitul care, cu presupul pe umăr, pășește cu cracii lui lungi peste potul cu bani.

— Ce vrei, mă?

— Poate-ţi fut una.

— Hai, nu zău!

Manta împarte cărţile. Le filez încet. Am trei popi. Una fututǎ pe la spate, una care care o suge din genunchi şi una crăcănată pe un scaun. Deschid. Manta merge şi el la deschidere. Şi Georg. Plosh se uită la cărţi, se uită la fiecare dintre noi, apoi zice că merge şi el. Decartez un decar şi un nouar, adică o brunete cu ştrampi roşii şi o blondă cu ţâţe mari, şi aştept. Manta decartează trei. Georg decartează două. Plosh decartează tot două.

Hmm…

Manta dă cărţi.

Le iau şi le filez.

Sunt două dame. Una suge pula, şi una o ia în cur râzând cu gura până la urechi, cu o altă pulă între ţâţe.

Am făcut full. În seara asta câştig!

Scot scrisoarea din buzunarul bluzei de pijama, pentru că vreau să o am aproape de mine şi când dorm, şi citesc pentru a mia oară cele două cuvinte: „Ce faci?"

Asta e toată scrisoarea.

Pe Alexandra Yasmina Marinesko o interesează ce fac eu! Când îmi deschei nasturii de la bluza de pijama în faţa oglinzii de la spălăâtor, nu mi se vede niciun muşchi, doar pielea, dreaptă şi albă de la gât până la buric. Oare sunt un bărbat atrăgător? Vreau să spun, un băiat atrăgător? Aş vrea să fiu. O să fac mai multe tracţuni în braţe la bara de pe care a căzut Tarfin, şi mai multe flotări seara, între paturi. Penga are nişte pectorali umflaţi şi nişte braţe pe care muşchii i se văd cum alunecă în sus şi în jos la cea mai mică mişcare. Închid ochii şi mi-o imaginez: e blondă, cu părul lung, cu ochii albaştri, cu sânii mari şi rotunzi… Merge prin parc gânditoare, cu capul dat puţin într-o parte, cu pleoapele pe jumătate lăsate peste albastrul fermecător al ochilor şi se gândeşte la mine. Prin parc, zboară păsărele galbene şi verzi ciripind vesele, din copac în copac. Corpul ei frumos, cu bucile identice

cu cele ale lui Haşdoio, se profilează limpede prin materialul subţire al fustiţei transparente pe care o poartă. Când va începe războiul primul lucru pe care îl voi face va fi să mă duc la ea să o apăr de toţi idioţii şi proştii de pe lumea asta. Personal. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, poate că n-ar fi rău să împuşc pe cineva chiar acum, preventiv. Vreau să spun, cineva care ar încerca să spună ceva rău despre ea. Dar mă abţin pentru că ar fi chiar cam fără rost! Şi m-ar băga ăştia la puşcărie. Sau m-ar trimite pe Insulă. Ce dracu' să fac cu cartuş pe ţeavă, că doar nu a început niciun război încă! Și în plus, mie mi-e milă de tot ce mă înconjoară. Mi-e milă şi de copaci, şi mai ales de floricele albe și galbene de pe câmpuri pe care le calcă oamenii în picioare. Au viaţa prea scurtă iar uneori le mănâncă animalele. Când eram la grădiniţă, după ce punea rufele în maşina de spălat, mama stingea lumina în urma ei în baie şi ieşea ca să îşi vadă de alte treburi prin bucătărie. O pândeam să nu mă vadă, şi pe urmă mă strecuram pe furiş pe hol şi aprindeam iar lumina, pentru că îmi era milă de maşina de spălat lăsată acolo singură pe întuneric. O auzeam cum huruie opintindu-se să dea rufele peste cap şi mă gândeam că nu îi place să spele pe întuneric. Şi că suferă. Iar mie nu îmi place deloc când cineva suferă. Nici măcar să citesc despre suferinţa altcuiva nu îmi place. De fapt, îmi place, dar aştept de fiecare dată cu sufletul la gură să ajung la paginile în care suferinţa deja îi trece şi totul e bine.

Am plâns ca prostul când am citit Suferinţele tânărului Werther. O iubea pe aia ca fraierul şi nu s-a ales cu nimic. Iar Shakespeare e un bou complet. Când am citit Romeo și Julieta, am avut ochii roșii o săptămână de plâns pe ascuns.

Deseară, după ce ies din schimb, mă apuc să îi scriu încă o scrisoare lungă. Nu ştiu despre ce îi voi scrie dar va trebui să fie ceva foarte interesant şi foarte bine scris care să îi capteze atenţia şi să o facă nu numai să se gândească la mine cu interes, dar să mă şi aprecieze.

Ieri i-am scris prima scrisoare. Acum aştept cu inima cât un purice să îmi răspundă.

Capitolul 13

— Haideţi bă, mişcaţi-vă mai repede, mai repede, că ne apucă noaptea dacă o ţineţi aşa!

Ăsta e Stupko, își exersează formulele de comandant de pluton, cu vocea îngroșată, și face pe durul.

Când intrăm în serviciul de gardă, toată lumea își ia tot calabalâcul și se mută în Clădirea Gărzii. Adică pistolul mitralieră, pistoletul și baioneta, efectele personale, periuța de dinţi și toate celelalte rahaturi de care ai nevoie. Aici e un dormitor special, cu dăzeci și cinci de paturi în care fiecare pluton, când intră în gardă, doarme o săptămână. Șeful de gardă face un tabel și stabilește cine, când și unde o să stea în post. Să stai în post înseamnă să o lălăi trei ore cu pistolul mitralieră în spinare și să te uiţi în toate părţile să nu intre niciun dușman înăuntru. Sau să sară vreun cadet afară, peste gard. Garda asta e Nu e nicio mare scofală să fii Şef de Gardă. Domnul Floka pune unul dintre noi prin rotaţie, pentru câte o săptămână. Plutonul nostru asigură cinci posturi de gardă. Apoi îi aliniază pe cei cinci și, cu el în frunte, pornesc într-o procesiune pe la posturile de pază ca să facă schimbul. Pistolul meu automat are seria CC 1581 – 605 – 90008 și în rastel este la numărul 16. Muniţia, adică cartușele propriu-zise, sunt le ţine sub cheie Ofiţerul de Serviciu pe Cazarmă. OSC-ul. O dată la trei ore, când se face schimbul de santinele, OSC-ul vine la Camera de gardă, descuie dulapul metalic în care sunt depozitate cutiile cu cartușe și dă fiecăruia dintre cei care urmează să intre în schimb câte două încărcătoare pline. Unul montat în pistol, celălalt la șold, în port-încărcător. Apoi preia muniţia de la cei care ies din schimb, o numără, o verifică și o pune la loc în dulapul metalic. Și tot așa.

O labageală.

Capitolul 14

Am intrat de două zile în gardă și ne-am instalat în camera cu paturi de fier, suprapuse. Fiecare și-a pus pistolul mitralieră în rastelul de la intrare, pistoletul tot în rastel dar pe raftul din faţă, iar baioneta am atârnat-o în niște cârlige metalice numerotate. Fiecare și-a primit dulapul cu ușa verde de tablă în care să își pună boarfele, săpunul, pasta de dinţi și ce mai are el de pus.

Din cele cinci posturi de pază, două sunt sus în turele suspendate în niște turnuri de pază, lângă zid, și trei la nivelul solului, într-un perimetru care începe din spatele Blocului de învăţământ și se

întinde până în mijlocul pădurii de pe deal. Trei ore de gardă, şase ore de odihnă. Săptămâna asta Şef de Gardă e Şanta. Mi-am ales un pat de deasupra, pentru că în cel de sus că nu te bate nimeni la cap. Dacă e vreo e vreun wc-eu de curăţat sau vreo alee de măturat pe undeva şi intră vreun ofiţer, imediat îl alege pe unul din paturile de jos. Sau să ducă vreun gunoi dracul mai ştie pe unde. Sau îl trimite după ţigări. Prima regulă: dispari din ochii şefului! Plus că din paturile de sus se vede mai bine la televizorul pus pe peretele din dreapta, cum intri în cameră. Şanta a făcut tabelul iar eu intru astăzi de la de la cinci la opt seara. Pe urmă mai intru de la două noaptea la cinci dimineaţa, în al doilea post cu turelă, cel din dreptul stadionului. În acelaşi schimb cu mine mai sunt Inversatul, ăla cu capul pus în loc de cur, Lasko, un tip cu o faţă de prunc dar care face kara-te şi dacă îţi trage una îţi crapă capul ca pe pepene, Kaniko miştocarul cu coaste strâmbe şi Pelarto, un tip cu capul mare şi cu fălci grase, care e campion pe Unitate la tenis de masă. De când a primit diploma pentru că ştie cel mai bine să dea cu paleta în mingea aia mică şi uşoară de ping pong, i se pare că e deja trecut pe lista scurtă de personalităţi care au schimbat istoria lumii. Vorbeşte afectat şi face nişte gesturi prin aer de parcă tocmai s-ar pregăti să servească o minge de ping pong în timp ce prezintă o emisiune pentru handicapaţi. E prost de bubuie. Pentru el, pământul nu e rotund, e plat ca o masă de ping pong. De fapt, nu numai pământul. Pentru el totul e plat ca o masă de ping pong.

Inclusiv creierul lui.

Îmi place postul ăsta de pază în care sunt acum. Au trecut aproape două ore şi, pentru că sunt sus, în turelă, pot să privesc peste zidul unităţii la lumea de afară. Pe lângă zid trece o şosea asfaltată şi dincolo de ea începe oraşul. Străzile se pierd, aproape paralele, în depărtare, spre centrul oraşului, acolo unde sunt magazinele şi barurile şi cinematograful. Iar de jur-împrejur, munţii împăduriţi, acum, în lumina din ce în ce mai săracă a amurgului, se lasă înghiţiţi încet, încet, în burta unui animal imens de aer.

Ce ciudat că din toate locurile din lume, eu mă aflu aici. În turelă cu o armă în mână îndreptată spre nicăieri. Ca şi cum deja aş lupta în bătălii viitoare, într-un amestec de timp care mie nu mi se potriveşte deloc. Un fel de viitor în prezent în care noi tragem cu pistolul mitralieră dar nu omorâm pe nimeni. În schimb, cineva ne omoară pe noi. Dobitocul de Stupko vrea să devină mareşal şi de aceea ia toate

chestiile astea cu armata foarte în serios. Dar mie toată treaba asta mi se pare mai degrabă un fel de puşcărie în care ţi se predă, direct în celulă, ore de matematică, biologie română, latină şi balistică. Pe când toate fetele sunt afară, dincolo de gard. Şi pădurile frumoase. Şi viaţa toată.

De fapt eu vreau să plec de aici.

Yasmina Marinesko!

Nu pot să îmi dau seama dacă este un nume frumos sau urât dar simt că dacă îl repet de mai multe ori mă ameţeşte, la fel cum ameţesc atunci când mă învârtesc singur pe loc.

— Stai, cine-i?

— Caporal de schimb, Şanta Marek.

— Luminează-ţi faţa!

A venit schimbul. Şanta îşi luminează faţa cu lanterna, inutil, pentru că eu l-am recunoscut după voce, dar aşa scrie la regulament. După câteva mişcări stereotipe cu arma, predau postul de gardă lui Plosh, care şi acum are centura prea largă, şi intru şi eu în şirul de cinci soldaţi condus de Şanta spre postul următor. Aici intră Cârlig. Tropăim în lungul potecii care şerpuieşte pe lângă gardul înalt de beton. S-a înnoptat. Cerul e luminos de la jumătatea de lună care stă agăţată într-un colţ peste capetele noastre. Îmi tot vine în minte, fără să vreau, numele ăsta de Yasmina pentru că e neobişnuit şi are o rezonanţă străină de lumea mea. Gândul că ea s-a gândit la mine suficient de mult încât să se deranjeze ca să îmi scrie o scrisoare aproape că mă face să mă simt atrăgător şi interesant. Am să o fut mult, mult de tot. Dar cu grijă, să nu o doară. Aşa am înţeles, că doare dacă eşti femeie.

— Ce baterii de rahat!

Şanta dă în sus şi în jos de butonul lanternei. Nu se mai aprinde. Şi iar zice, din senin:

— Kumua!

— S-au dus pulii de suflet, zice Inversatul, care e chiar în faţa mea.

— S-au dus… zice Şanta Marek. Dar… nu înţeleg… înainte de a intra în schimb, le-am pus baterii noi… zise el încet, pentru sine.

Conform regulamentului. Şanta Marek are un accent foarte straniu în voce. Parcă ar fi chinez. Sau vietnamez. Şi mişcările lui sunt ciudate, sacadate, mecanice.

Ajungem la postul următor. Ăsta e fără turelă, la nivelul solului,

lângă gard, iar în post acum e Kaniko a cărui siluetă se distinge întunecată pe zidul de beton.

— Stai, cine-i? ne somează Kaniko.

— Caporal de schimb, Şanta Marek.

— Luminează-ţi faţa!

— N-am cum. Nu am baterii!

Dar Kaniko repetă somaţia, grav:

— Stai că trag! Luminează-ţi faţa!

Ne oprim toţi cinci pe loc şi îl aşteptam pe Kaniko să termine cu prostiile şi să facă schimbul.

— Nu am cum, Kaninko. S-au terminat bateriile acum, zice Şanta cu vocea lui guturală.

Numai că Kaniko nu pare să înţeleagă deloc cum stau lucrurile şi, halucinant, prin întuneric se aude clicul metalic cu care îşi armează pistolul mitralieră şi bagă glonţ pe ţeavă.

Capitolul 15

Sunt trântit pe iarba proaspătă a terenului de sport, cu faţa către cer, şi sunt singur pe toată întinderea lui verde. E început de vară şi, cum stau aşa trântit pe spate, îmi aduc aminte de fluturii din lunca de pe malul râului de acasă. Zboară şi ei în jurul meu. Pădurile de brazi de dincolo de gard sunt acum mai deschise la culoare decât erau cu vreo lună în urmă şi se pierd în depărtare întunecându-se puţin câte puţin, până când iau aceeaşi culoare cu a muntelui. Iar muntele cu a orizontului.

Astăzi împlinesc optsprezece ani.

Stau întins în iarba tânără a stadionului, nemişcat, şi mă uit la cerul albastru de deasupra care e gol de la un capăt la altul, albastru şi adânc, fără nicio urmă de nor, fără nicio pasăre. Fără nicio adiere de vânt. Nu se mişcă nimic! Totul a înţepenit definitiv în această zi în care împlinesc optsprezece ani, ca într-o fotografie perfectă luată din spaţiu cosmic. Numai gândurile mi se învârtesc repede în minte ca într-o morişcă pe care nu o porneşte nimeni şi pe care nimeni nu o poate opri.

Şi mă desfăt şi mă îmbăt de ceea ce gândesc pentru că eu, fără să spun absolut nimic nimănui, am făcut în secret un plan periculos. Dar perfect realizabil.

Am făcut un plan de a fi fericit.

Mă uit la cerul albastru de deasupra mea. Pentru mine cerul nu este gol deloc. Întinsă de la un capăt la altul al lui, e Yasmina, destrămată și transparentă, ca o peliculă autoadezivă aplicată peste imensitate. Nu are un chip anume, nu are ochi anume, nu are un trup anume. Nu are decât o prezenţă permanentă și compulsivă care face ca tot ce este în jurul meu să pară altceva. Yasmina face ca totul să capete înţelesuri noi care mă pătrund fizic în corp și îmi transformă gândurile și acţiunile. Scrisorile pe care ni le scriem unul altuia au ajuns acum să îmi ocupe toată mintea iar cuvintele ei îmi intră în fiecare gând și dau gust fiecărei clipe pe care o trăiesc. Poşta ajunge la ora două. Pe la unu și jumătate deja simt că nu mai am răbdare. Când vine Oase cu plicurile, mă ia tremuratul. Dacă e o scrisoare pentru mine o recunosc de la distanţă în tot vraful de scrisori din mâna ca de schelet a lui Oase pentru că Yasmina scrie mereu în acelaşi fel de plic, roz, cu margini roşii și albastre. Mai sunt și alte plicuri roz, dar eu ştiu dintr-o privire care este al meu.

De la Cazarma noastră până în oraşul în care locuieşte Yasmina nu e mult, iar trenuri care pornesc din gara de jos sunt din oră în oră. Pot să plec seara și să mă întorc dimineaţa. Şi nimeni nu va şti că am lipsit peste noapte. Doar că nu pot să mă duc în uniformă. Mişună peste tot patrule militare care abia aşteaptă să prindă vreunul ca mine, fără acte, să îl aresteze și să îi facă dosar. Am nevoie de haine civile, să mă amestec cu ceilalţi.

De când Kaniko l-a omorât pe Cârlig descărcând în el jumătate de încărcător și i-a retezat două degete lui Pelarto la schimbul de gardă, chiar de la mâna cu care câştigase campionatul de tenis de masă pe unitate, lucrurile s-au complicat foarte rău. S-au complicat foarte rău. Regulamentele se aplică la sânge. Inspecţiile ofiţerilor la dormitoare sau la sălile de clase sunt de cinci ori mai dese decât înainte. La adunarea batalionului și a companiei ne sunt citite mereu noi și noi ordine venite de sus de la Eşalon în care ne sunt aduse la cunoştinţă noi și noi instrucţiuni, ordine și pedepse. Ce vreau eu să fac acum este mult mai periculos și mult mai greu de reuşit în practică. Şi, în caz de nereușită, pedepsit cu cruzime.

În contractul pe care l-a semnat tata cu Armata scrie clar că dacă părăseşti unitatea fără aprobare sau întârzii nemotivat mai mult de 24 de ore dintr-o permisie, eşti considerat dezertor. Şi nu numai că vei

plăti statului toate cheltuielile făcute cu şcolarizarea, mâncarea, îmbrăcarea şi cazarea ta, dar, şi asta e partea cea mai rea, poţi să înfunzi zeci de ani puşcăria şi declasarea socială. Sau, ceea ce este cel mai rău dintre tot ce ţi se poate întâmpla, poţi să fii deportat pe Insulă pentru tot restul vieţii. Pentru că dezertarea e acelaşi lucru cu trădarea de ţară iar infracţiune mai gravă decât aceasta, nu există.

Capitolul 16

— Care-i treaba, Alehito? mă întreabă Gruda când vede că îi fac semn cu degetul să vină spre mine.

De fiecare dată când ieşim din cantină, Gruda are o scobitoare atârnată în colţul gurii pe care o ţine doar aşa, de formă, fără să se scobească cu ea în dinţi. E duminică şi suntem pe aleea din faţa comandamentului. Pentru câteva ore, fiecare face ce vrea. Tocmai am ieşit din cantină.

Acum e momentul. Am un curaj nebun. De parcă nu aş mai judeca normal. Mă apropii de el şi îi zic încet:

— Vreau să vorbesc ceva cu tine.

E un pic mai înalt decât mine. Se uită spre mine dintr-o parete, surprins de tonul meu secretos.

Ne aşezăm amândoi pe banca de sub bradul argintiu.

— Ce e cu moaca asta la tine? mă întreabă el.

— Care moacă? zic, şi îmi dau cu mâna peste faţă, speriat că mi s-a întâmplat ceva cu faţa.

Nu ştiu ce dracu’, mă sperii aşa uşor, din orice.

— Asta de pe faţa ta, zice el şi arată cu degetul spre nasul meu.

Ce dracu’ de moacă vede ăsta că am? Probabil că mi se vede emoţia. Sau se vede că am de gând să spun ceva de care mi-e frică.

— Nu e nicio moacă, zic.

— Atunci, zi, care-i treaba?

Dacă nu îl cunoşti, Gruda ţi se pare un tip îngâmfat şi distant, care se dă şmecher. Dar nu e. Şi nici gură spartă nu e. Sau cel puţin aşa cred eu.

Simt cum inima începe să îmi bată repede.

— Treaba e că am nevoie de o pereche de blugi, zic.

Gruda tresare şi mă priveşte cu pieziş. Nu zice nimic. Buza de jos îi atârnă mai jos decât de obicei. După câteva secunde bune de tăcere,

zice, ca și cum n-ar fi înţeles:

— De ce ai, mă, nevoie?!

— De o pereche de blugi, zic.

El iar face faţa aia nedumerită.

— Tu, mă, ai, nevoie de o pereche de blugi?! Vrea adică să spună că tocmai eu, care sunt cuminte și premiantul clasei, am nevoie de ceva atât de periculos.

— Da, măi, ce nu înţelegi?

— Păi ce să faci tu, mă, aici, cu o pereche de blugi? zice el şi îşi mişcă, în sfârşit, scobitoarea cu limba în colţul celălalt al gurii.

— Vreau să fac o treabă.

— Să faci o treabă?! zice el mutând scobitoarea la loc.

Dacă îşi mută des scobitoarea, cred că e un semn bun. Că este atent.

— Zi, poţi să faci rost? îl întreb nerăbdător, conştient că sunt deja în mijlocul unei abateri disciplinare grave pentru care aş putea să o păţesc tare de tot.

Gruda nu răspunde. Își mută privirea de la mine pe asfaltul aleii, spre locul în care aterizase Jeannot, şi unde, de atunci, rămăsese o pată un pic mai întunecată decât restul asfaltului. Trec câteva secunde bune. Mă enervează cum o tot tărăgănează. Se uită spre unul din subofiţerii de serviciu care trece, cu banderola pe braţul stâng, încet, pe alee. Îl petrece cu privirea până e acesta dispare pe aleea din faţa Cantinei și pe urmă, schimbând iar colţul scobitorii, se întoarce iar la mine și zice ca un frate mai mare:

— Aleho, poate tu nu ştii, dar mie îmi eşti simpatic. Şi ţin la tine. Ce te-a apucat, tată? N-are mă-ta după ce să plângă? Vrei să o iei în freză chiar acum când mai avem câteva luni şi terminăm?

— Nimic, zic. Am o treabă.

Gruda e un tip tacticos. Unii cred că nu e decât un prost şmecher și mort după bani dar eu cred că de fapt e inteligent și că nu e chiar atât de egoist. Nu ştiu de ce cred asta. Poate doar pentru că mă impresionează aritmetica lui nocturnă. Le face pe toate într-un ritm al lui. Se uită calm pe faţa mea, de la frunte la bărbie și înapoi. Apoi pe veston, pe gulerul lui, pe petliţe. Şi asta mă face să mă uit şi eu la petliţe.

— Tu nu vezi că au rămas firimituri de pâine pe tine?

Are dreptate. Mă scutur.

— Dă-le dracului!

— Acum, cu toată nebunia asta de după ce Cârlig a dat colţul şi cu Kaniko în puşcărie, tu ai o treabă? zice el privindu-mi în continuare petliţele.

Mă enervează, pentru că îmi conştientizează şi mai tare cât e de periculoasă treaba la care m-am gândit și asta mă neliniștește iar şi iar. Poate că de fapt nici eu nici nu sunt un tip foarte curajos. Asta nu mi-ar plăcea deloc. În toate cărţile pe care le-am citit eram cel puţin la fel de curajos ca și personajul principal. În unele eram chiar mai curajos.

— Da, mă, ţi-am zis că da!

Vrea să mai zică ceva dar tresare şi îmi face un semn cu ochii.

— Şşşt! Uite acolo!

Mă întorc. Ne ridicăm repede în picioare, luăm poziţia de drepţi, ducem mâinile la bonetă şi îl salutăm pe colonelul Bordon care se apropie de noi pe alee. Într-o mână are o floare albastră într-o glastră de culoarea cărămizii iar în cealaltă o găletușă roșie de plastic.

— Să trăiţi!

Colonelul Bordon se uită la noi, vrea să ne răspundă la salut dar îşi dă seama că nu are nicio mână liberă pe care să o ducă la caschetă. Şi, surprins de imposibilitatea asta de a-şi exercita o obligaţie regulamentară, râde. Şi îi face cu ochiul lui Gruda. Colonelul ăsta e sărit de pe fix, pe cuvânt. Şi trece mai departe, râzând.

Ne aşezăm.

— Ce idiot! zice Gruda.

— Cine? zic.

— Tâmpitul ăsta de colonel, zice Gruda.

— Dă-l în mă-sa! zic.

— Tu ştii ce fată super are?

— Cine, mă?

— Colonelul ăsta, zice Gruda şi dă din cap în direcţia în care a dispărut colonelul.

Prostii. Nu cred să existe vreo fată mai frumoasă decât Yasmina.

— Păi de unde știi tu?

— Ştiu eu, zice el.

Urmează un scurt moment de tăcere.

— Dă-l în mă-sa, zic, în ecou. Zi, faci rost de haine?

— Păi tu ştii, mă, ce păţeşti dacă te prind ăştia? revine el. Mai sunt trei luni şi terminăm. De ce te mănâncă-n cur acum?

— Nu mă prinde nimeni, Gruda. Îţi spun eu că nu mă prinde nimeni.

El se uită iar la mine. Pe urmă se uită prin crengile bradului sub care stăm, pline de găinaţuri albe de porumbei. Nu suntem cine ştie ce prieteni dar Gruda îmi e simpatic.

— Păi și dacă te prind, știi ce pățești? insistă el.

— Ce dracu' ești prost așa, băi, zic, scos din sărite de teama pe care mi-o tot picură în suflet, tu nu auzi că nu mă prinde nimeni?

Dar adevărul e că ştiu foarte bine ce vrea să spună. Şi că de fapt mi-e al naibii de frică. Dacă m-ar prinde cineva, tata ar înnebuni şi şi-ar tăia gâtul cu cuţitul ăla bont cu care ciopleam eu avioane. Iar mama ar plânge încetişor tot restul vieţii şi s-ar face mică, mică…

— Bine Alehito, dacă zici tu că nu te prinde nimeni, înseamnă că nu te prinde nimeni.

Apoi, după o scurtă tăcere, zice, pe un ton schimbat:

— Şi când ai nevoie de ei?

— Sâmbăta cealaltă, zic, simţind cum mă înăbuş de emoţie.

Aşa hotărâsem cu Yasmina. Pentru că sâmbătă plecau părinţii ei la ţară şi rămânea singură acasă.

— Şi pentru câte ore? mă întreabă Gruda mutând iar scobitoarea.

Asta era o întrebare greu de răspuns pentru că habar nu aveam.

— Păi, de sâmbătă până duminică, zic.

El se uită la mine de parcă i-ar părea rău că tocmai el este cel care trebuie să facă afacerea asta cu mine.

— O să te coste cam mult.

— Cât? întreb.

— Cel puţin o sută.

Înghit în sec. Nu e deloc puţin. Dar câştigasem la poker. De când cu Yasmina, am un noroc extraordinar la cărţi.

— E în regulă, zic şi simt că mi se ridică părul pe picioare de emoţie. Şi când mi-i aduci?

Colonelul Bordon trece înapoi. Are aceeaşi floare albastră în ghiveci dar în cealaltă mână are acum două găletuşe. Una roşie şi una galbenă.

Ne ridicăm şi îl salutăm iar. El se uită la noi, dă din cap şi râde. Trece mai departe.

— Ce dobitoc! face Gruda.

Apoi suge din scobitoare. Probabil că face ceva calcule aritmetice.

Zice:

— Vineri după amiaza! E bine?

— E foarte bine, zic eu.

Dau să mă ridic. Simt că nu mai pot sta locului. Conversaţia asta m-a epuizat. Gruda zice:

— Numai blugi? Cămașă nu îţi trebuie?

Ah, așa era. Sigur că îmi trebuia și cămașă. Uitasem.

— Ba da, îmi trebuie. Poţi să faci rost?

— Se face, zice el.

— Vrei şi ochelari? mă întreabă el.

— Ochelari, zic? Stau şi mă gândesc un pic. Ce dracu' să fac cu ochelarii dacă eu plec noaptea?

— Nu, n-am nevoie.

— În regulă, zice el. Deci blugi şi cămașă.

— Blugi şi cămaşă, repet eu.

— Cu banii când vii?

Fac nişte socoteli.

— Joi e bine?

Se uită la mine şi dă încet din cap.

— E în regulă, zice.

Mă ridic şi dau să plec. Mă întorc însă repede pentru că uitasem ceva:

— Dar de pantofi poţi să faci rost?

Clatină din cap.

— Pantofi nu.

— Ei, nu-i nimic, zic, gândindu-mă că, la urma urmei, puteam să mă duc cu pantofii ăştia pe care îi purtam cu toţii în cazarmă. Semănau destul de bine cu nişte pantofi civili. Doar că, dacă te uitai bine pe tocul lor, erau inscripţionate în relief trei litere. ISC. Adică Institutul Superior de Cadeţi. Îi zic, pentru propria mea linişte:

— Gruda, despre treaba asta ştim numai noi doi, ai înţeles?

Se uită la mine de parcă l-aş fi jignit. Scuipă a lehamite scobitoarea, se reazemă cu tot spatele pe speteaza băncii şi, uitându-se prin crengile bradului de deasupra noastră, scoate o altă scobitoare din buzunarul de la piept al vestonului şi o bagă în gură în locul celei pe care o aruncase.

Plec.

Merg pe aleea din faţa cantinei spre terenul de fotbal ameţit de ceea ce tocmai făcusem. Îmi tremură picioarele şi mi-e al naibii de cald. Și cum merg așa de unul singur trecând pe lângă alţi cadeţi care aleargă, bat mingea şi urlă ca nebunii unii la alţii, îmi dau seama că acolo, pe banca de sub bradul argintiu, cu de la mine putere şi fără să cer voie nimănui, tocmai am declanșat proiectul fericirii.

Sunt al naibii de emoţionat. În depărtare o văd pe Yasmina suprapusă peste orizont în timp ce pe retină încă mai îmi joacă scobitoarea decorativă de pe buzele banditului ăsta de Gruda.

Capitolul 17

Din douăzeci şi patru de soldaţi câţi eram astă toamnă în pluton, am rămas acum nouăsprezece. Pe Kaniko până la urmă l-a judecat un Complet Militar alcătuit special pentru cazul lui, în baza unei legi speciale pentru minori, pentru că nu împlinise încă optsprezece ani, şi i-au dat douăzeci şi doi de ani de puşcărie. Omor din culpă prin nerespectarea regimului de păstrare și manipulare a armamentului şi muniţiilor. Neglijenţa lui a fost încadrată la Fapte Criminale şi s-a făcut din el un exemplu pentru toţi ceilalţi şi pentru analele instituţiei.

A plâns când a trebuit să predea piculina. Pe urmă ne-a salutat pe toţi și a plecat arătând ca un actor italian, neras de vreo câteva zile, care urma să joace într-un film cu deţinuţi.

După îngrijiri minuţioase şi câteva transplanturi de piele şi tendoane nereușite, lui Pelarto au fost obligaţi să îi mai amputeze încă un deget, pe lângă cele făcute praf de gloanţele lui Kaniko, aşa că, în cele din urmă, Comisia l-a declarat inapt pentru cariera militară şi l-au scos din evidenţele Armatei cu un Livret Galben, care îl scutea pe viitor de orice fel de obligaţii de luptă. Cred că a plâns vreo zece zile fără întrerupere. Adormea plângând, plângea în somn și se trezea plângând. Apoi a plecat acasă plângând în hohote pe aleea din faţa comandamentului. Mi-a fost tare milă de el. Poate că pentru el ar fi fost o întâmplare mai norocoasă dacă gloanţele i-ar fi zburat mai degrabă coaiele decât degetele. Plângea de parcă, alungat dintre noi, medaliile de la campionatele de tenis de masă câştigate cu gesturi atât de graţioase şi cu o îndemânare ameţitoare şi nerepetabilă, nu ar mai fi însemnat nimic, iar rostul lui pe lume se risipea. Noi l-am însoţit până

la poartă, ducându-i valiza pe rând, în care avea paleta şi mingiile de ping pong şi nişte caiete. Fără uniforma în care ne obişnuisem să îl vedem zi de zi, cu nişte pantaloni civili deschişi la culoare pe el aduşi de taică-su şi cu o bluză în carouri, cu nişte pantofi maro scâlciaţi, Pelarto părea acum un necunoscut oarecare, autonom şi anonim. Tot ce a rămas din el în mintea mea a fost bandajul alb cu care ne făcea semne de adio, care se făcea din ce în ce mai mic în depărtare şi în care avea acum cu trei degete mai puţin pentru tot restul vieţii.

Pe el l-am uitat repede.

Plânsul lui straniu însă nu l-am uitat niciodată.

În schimb, Cârlig ne lipsea la toţi. Şi Kaniko la fel. Serile din dormitor nu mai au deloc acelaşi farmec fără el şi fără comentariile lui cu care îi trimitea pe ăia care spuneau bancuri proaste la canalizare şi în mama lor. Până şi povestirile lui Stupko păreau mai puţin interesante deşi el futea din ce în ce mai multe femei, din ce mai tare, pe canapeaua lui de acasă, sau prin alte părţi, după cum le prindea. Stupko era blond şi avea o faţă palidă, la fel de blondă ca şi părul aşa că dacă îl vedeai din depărtare nu ştiai unde i se termină faţa şi unde îi începe părul. Şi eu sunt un pic blond, mai ales vara când, din cauza soarelui, mi se deschide culoarea, dar nicidecum aşa ca el. Noroc că între timp i-au ieşit multe coşuri pe faţă şi de aceea acum, cu atâtea puncte roşietice pe obraji şi pe frunte este mai uşor să îţi dai seama unde i se termină faţa.

Ceva se întâmplase. Deveniserăm mai stingheri unii faţă de alţii şi mai străini, de parcă peste institut se lăsase o ceaţă rece. Domnul Floka nu a fost sancţionat în niciun fel pentru întâmplarea aceasta tragică. Ba, dimpotrivă, se vorbea din ce în ce mai mult despre o iminentă logodnă a lui cu domnişoara de franceză, cea obosită şi sclifosită, lucru care pe mine mă dezamăgea. De ce nu o lua oare pe Haşdoio care era necăsătorită şi care între timp începuse să vină iar în fustiţe care neliniştea pe toată lumea? Ne-am fi dorit ca el să o aibă pe cea mai frumoasă şi cea mai sexi femeie din regiune, pentru că, fiind Comandantul nostru, prestigiul lui era şi prestigiul nostru şi, într-un anume fel, mai greu de explicat, femeia pe care şi-o lua el, devenea şi femeia noastră. Toate femeile pe care le vedeam deveneau femeile noastre. Dar cu atât mai mult cea a domnului Floka.

Începeam să simt că urma să am propria mea femeie. Plicurile roz, tivite cu liniuţe albastre şi roşii şi scrise cu litere unduite şi egale

ale enigmaticei Yasmina, îmi făceau inima să o ia razna de fiecare dată când le vedeam în mâna lui Oase.

Fiecare scrisoare de-ale ei îmi aducea o tulburare dulce şi necunoscută. Iar acum, când urma să o întâlnesc peste numai câteva zile, totul părea un vis. Fiecare cuvânt arunca între noi un pod pe care mi se părea din ce în ce mai uşor să sar peste depărtarea dintre noi şi să ajung la ea. Și ea la mine. La propriu. Mă învârteam în cuvintele din scrisorile ei ca într-un carusel care mă ameţea. Ce păruse imposibil şi interzis, acum părea nu numai posibil, dar chiar că mi se cuvine: că exista, adică, undeva, o fată frumoasă care dorea să îşi sprijine obrazul pe pieptul meu şi căreia să îi spun cuvinte ca cele din romanele de dragoste împrumutate de la bibliotecă. Pe care să o mângâi pe păr și pe ţâţe. Și pe care să o fut mult.

Chiar foarte mult.

Dumnezeule, gândul ăsta mă electriza și mă scutura aşa cum citisem că păţeşti când ai malarie. Cu fiecare zi care trecea, Yasmina îmi absorbea toată atenţia şi îmi lua minţile doar pentru ea. Mai ales dimineaţa, când deschideam ochii. Primul lucru la care mă gândesc este ea. Erecţia aceea matinală care înainte era anonimă şi fără vreun rost anume, avea acum o orientare precisă şi conştientă. Se vectoriza, adică, aşa cum ar fi spus Teftu, tipul înalt şi ţigănos cu care facem fizica. Se orienta. Avea o direcţie şi un sens. Era îndreptată spre ea, ca un copoi care luase urma vânatului și îl urmărea în fiecare dimineaţă prin desișul visurilor. Și mai ales seara, când stăteam cu ochii în tavan iar mintea mea imagina scenarii detaliate şi fantastice care se terminau toate, invariabil, cu ea în braţele mele, lipită cu obrazul pe pieptul meu, gâdilându-mi bărbia cu genele, din clipirea pleoapelor.

Celelalte lucruri din jurul meu par din ce în ce mai lipsite de importanţă deşi, într-un fel de neînţeles, în acelaşi timp, par mai frumoase.

Simt că am foarte multă energie.

Şi simt cum în întunericul din mine locuieşte o fiinţă fantastă, diferită de cel care sunt eu zi de zi şi care mă văd atunci când mă uit în oglindă. E o altă fiinţă, care începe să iasă la suprafaţă, ca o erupţie pe piele numai în anumite momente, şi care ştie să facă şi poate să facă orice.

Orice!

Capitolul 18

Numele îmi reintră în corp ca o un frison. Mă cheamă Alehar Visso. Sunt Alehar Visso, fiul lui Rudo Visso. Ştiu cine sunt dar nu ştiu unde sunt și nu ştiu dacă mai am mâini sau picioare. Văd o pată zgrunţuroasă pe tavan care seamănă cu o pară. De lângă ea începe altă pată, mai închisă la culoare și mai mare, cu marginile crestate. Din pata asta porneşte o crăpătură care se duce în zigzag până în dulia neagră de ebonită a becului care atârnă gol din tavan de două fire negre, împletite. Pe crăpătura asta merge acum o muscă. Merge un pic și apoi se opreşte. Pe urmă porneşte iar.

Clipesc.

Mişc degetele de la mâna stângă dar nu ştiu dacă s-au mişcat cu adevărat pentru că nu le simt. Mişc şi degetele de la picioare, dar nici astea nu ştiu dacă s-au mişcat. Dau să ridic capul dar capul e mai greu decât ştiam eu. Rămân pe spate, doar ochii mi-i mişc în orbitei. Cel stâng mă doare. În dreapta e o fereastră deschisă prin care se vede un pătrat de cer albastru, cu mâner de aluminiu. Deasupra e tavanul cu musca care urmăreşte zigzag-ul crăpăturii iar în stânga sunt încă două paturi de fier, fără saltele şi fără perne, ca nişte schelete dreptunghiulare cu coastele de tablă rânjite spre tavan. Sub unul din ele este un lighean de metal. La capătul celălalt al camerei e o uşă de lemn, galbenă, cu vopseaua sărită în câteva locuri, deschisă pe jumătate. La capătul dinspre tălpile mele al patului e o măsuţă mică şi pe ea, lângă o cană de tablă e o cutie de creioane colorate, desfăcută, din care sunt scoase mai multe creioane, unele mai lungi, altele mai scurte, împrăştiate pe masă. Şi un caiet mare, deschis. Lângă masa un taburet de metal.

Se aud paşi care urcă o scară. Sunt două rânduri de paşi, ieşite din cadenţă iar asta înseamnă că sunt două persoane care urcă. Unul mai repede, celălalt mai lent. Înseamnă că eu sunt acum la etaj. Ar trebui să îmi ridic capul dar nu pot. Îmi întorc doar privirea, spre stânga, acolo unde uşa galbenă e deschisă pe jumătate şi aştept. Poate vin la mine în cameră.

Musca vine înapoi. S-a dus până la capătul crăpăturii şi acum se întoarce. Cerul este atât de albastru încât aproape că mă bufneşte râsul. Dar nu ştiu cum să râd. Albastrul lui e magnetic şi dacă aş ști cum să mă ridic, m-aş ridica la el. Din când în când se văd stoluri de

vrăbii şi grauri trecând pentru câteva fracţiuni de secundă prin cadrul îngust al ferestrei.

Aş vrea să pot pleca prin bucăţica aceea de cer. Să plec de aici. Oriunde.

Paşii se aud din ce în ce mai aproape. Apoi uşa se dă de perete şi în cameră intră doi bărbaţi. Unul dintre ei este locotenentul major în miniatură, adjunctul comandantului Infirmeriei, redus la scară într-atât încât pare un copil îmbrăcat în uniformă militară. Îi recunosc cascheta, petliţele vişinii şi halatul alb, descheiat la nasturi şi ţeapăn din cauza apretului, îmbrăcat peste uniformă. E cel care ne aşteaptă în capul scărilor de fiecare dată când venim încolonaţi, suflecaţi la mâneca cămășii, pentru vaccin. Este toa lent-major Saneta, locţiitorul colonelului Badda, comandantul infirmeriei. E mereu fercheş, parfumat şi cu mănuşi albe pe mâinile lui mici. În spatele lui e un soldat de două ori mai mare ca el, cu faţa roșie şi cu părul tuns prin care i se vede pielea capului, roșie, descheiat neregulamentar la gât. Are în mâini un o damigeană de sticlă plină până în gât cu un lichid tulbure. Pare o instalaţie din laboratorul de chimie unde facem experienţe cu substanţe. Ar trebui să mă ridic să îl salut cu mâna la bonetă dar nici nu mă pot ridica şi nici bonetă nu am. Doar îmi încordez umerii şi gâtul într-un efort inutil de ridicare. Trec amândoi pe lângă cele două paturi metalice goale şi se opresc la capul patului meu. Toa Saneta prinde bara tăbliei şi se sprijină în ea ca şi cum ar fi obosit. Ochelarii cu ramă strălucitoare de argint îi fac ochii să pară mai mici decât sunt deja. Stă aşa câteva secunde examinându-mă de la distanţă ca pe un exponat interesant şi periculos.

— Facem probleme, care va să zică, zice el în cele din urmă, privindu-mă drept.

Mă uit şi eu la el cu atenţie pentru că e prima dată când îl văd atât de aproape. Nu cred că toa lent-major vrea să îmi facă vreun rău. Toa lent major Saneta e un medic militar de jucărie, delicat și simpatic care nu îmi poate face rău.

Aş vrea să spun ceva dar nu știu ce.

— Ai dat tot afară?

Nu înțeleg ce vrea să spună dar unui ofiţer trebuie să îi răspunzi întotdeauna atunci când te întreabă ceva. Zic:

— Da. Și dau din cap. Și dând din cap mi se întunecă ochii de durere. Toa lent major dă și el un pic din cap, se uită câteva clipe spre

fereastră, apoi se uită prin cameră, pe pereţi, pe tavan, ca şi cum l-ar interesa zugrăveala cojită. În cele din urmă își descleştază mâinile de pe bara de fier a tăbliei şi păşește pe intervalul dintre patul meu şi cel de alături călcând apăsat, ca şi cum ar fi mult mai înalt şi mai greu decât este de fapt. Iar când ajunge lângă mine, se apleacă şi îmi examinează faţa de parcă ar căuta pe ea vreun semn anume. Îmi ridică pleoapele, ca la un mort, îmi trage în jos pielea de sub ochiul stâng, ăla care mă doare. Îmi apasă de câteva ori pe obraz cu un deget, cum apasă femeile în aluatul de gogoși să vadă dacă a crescut.

— Cearşaful e curat, zice el îndreptându-se de spate şi aruncând o privire scurtă peste patul meu. Şi pijamalele.

Apoi se întoarce spre zdrahonul cu părul roşu care între timp sprijinise damigeana pe capul patului şi îi zice scurt şi autoritar:

— Îi mai dăm o dată.

Şi spunând asta, iese dintre paturi, se opreşte lângă perete şi de acolo îmi spune un lucru neaşteptat care mi se pare nepotrivit:

— Ridică-te în şezut şi stai aşa pe margine patului!

Mă uit la amândoi cuprins brusc de o teamă absurdă şi, chiar în momentul în care încep să mă ridic, îmi dau seama, ca prin vis, că am mai văzut o dată vasul acela de sticlă din mâna soldatului cu părul roşu.

Doctorul mă prinde brusc de cap cu o putere pe care nu ştiu cum o produce din corpul lui mic şi elegant şi mă ţine strâns de fălci. Mă trage de mandibulă în jos deschizându-mi gura ca la cai atunci când le pui zăbala. Nu ştiu ce se întâmplă şi pentru că totul este prea confuz iar eu nu am nicio putere, nu mă împotrivesc ci doar mă las în puterea lui, paralizat de spaimă, şi rămân aşa, cu gura deschisă prinsă strâns între mănuşile lui, ca un animal de laborator pe care urmează să se facă un experiment.

— Să înghiţi tot, auzi? urlă el.

După care îi face un semn cu capul soldatului cu părul roşu şi îi ordonă scurt:

— Toarnă!

Şi în timp ce soldatul se apropie şi începe să îmi toarne pe gât lichidul ăla sărat din damigeana de sticlă, încep să îmi amintesc. Să îmi amintesc, puţin câte puţin ce s-a întâmplat. Şi amintindu-mi, devin ceea ce îmi amintesc.

Capitolul 19

Desenez.

Stau la măsuţa de la capătul patului şi desenez pe o pagină din caietul mare pe care l-am găsit pe masă. Nu ştiu de ce, dar mi se pare foarte important să desenez un cap de om. Aşa că fac un oval care ar fi ţeasta. În partea de jos îl îngustez și aceea ar fi bărbia. Trebuie să fiu atent să nu rup vârful moale al culorii pentru că în salon nu am voie să am niciun obiect ascuţit şi pe urmă nu mai am cu ce să o ascut. În locul ochilor am să fac două cercuri, tot cu roşu. Incandescent. Mai jos, în loc de nas, pe care nici nu ştiu dacă l-aş reuși, am să fac două cerculeţe care vor reprezenta nările. Cu negru. Şi mai jos o linie ondulată. Gura. Mă depărtez un pic de foaie să îl privesc mai de departe. Da, e bine. Apoi mi se pare că omul acesta nu trebuie să aibă păr iar ţeasta să îi lucească, ca şi cum ar fi de metal. Dar nu de orice fel de metal. De aur. Iau galbenul, portocaliul şi roşul şi le amestec puţin câte puţin până când ţeasta începe să strălucească de parcă chiar ar fi de aur. Dau cu degetul pe hârtie ca să amestec şi să omogenizez mai bine culorile. Parcă ar fi un ou imens de aur, cu ochi şi cu nas şi cu gură. Aproape că e gata. Dar mi se pare că trebuie să îi mai fac ceva. Nu ştiu ce. Ah, da, îmi vine o idee

Din ţeasta asta trebuie să iasă nişte săgeţi subţiri, ascuţite la vârf. Cu ce culoare? Am să le fac cu toate culorile. Şi negre, şi albastre, şi verzi, şi galbene, şi violete. Unele mai lungi şi unele mai scurte. Şi se desfac din craniu în toate direcţiile, ca razele unei explozii. Da, da, da… Salonul ăsta are pereţii goi şi uscaţi, gălbui, la fel ca praful drumurilor de ţară în soarele de vară. De pe ei se desprind solzi mici, mai subţiri ca hârtia, când deschizi uşa mai brusc. Eu sunt singurul obiect decorativ din salon. Dar acum mai am unul. Rup cu atenţie foaia pe care am desenat capul de om din cotorul gros al caietului şi o agăţ de singurul cui care se vede bătut în toţi pereţii. Se bălăngăne puţin în dreapta şi în stânga apoi se opreşte, dreaptă. Fac un pas în spate să mă depărtez ca să o cuprind mai bine cu ochii şi mă declar mulţumit. Îmi place. A ieşit bine. Mai fac un pas în spate. Şi încă unu. Mă trântesc pe spate pe patul meu de fier şi mă uit la desenul meu atârnat pe perete. Îmi place.

Nu ştiu ce să mă fac în viaţă. Dacă nu reuşesc să zbor, aş putea să mă fac pictor. Sau ceva care nu s-a inventat încă.

Sfârşitul primei părţi